

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Χίλη: 12 χρόνια.
- Εργατικές κινητοποιήσεις στην Ελλάδα - Σκαραμαγκας.
- Ο Δώρος ζει και μας καθοδηγει.
- Τ/κύπριοι του Νότου: Η καταπίεση συνεχίζεται.
- Η απεργία το Βασιλικό.
- Υπερωρίες στις τράπεζες.
- Κατασκηνωτές Γκάβερνορς.
- 12ο Συνέδριο ΠΟΦΝΕ.
- Αποχετευτικό Λεμεσου.
- ΕΔΕΚ — Λαος-Στρατος.
- Οικονομία: Απειλούνται επιθέσεις.

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ

Η επανάσταση των σκλάβων

Το μαύρο προλεταριάτο της Νότιας Αφρικής γράφει σήμερα μερικές από τις πιο ηρωικές σελίδες στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Ο ηρωϊσμός της νεολαίας και των εργατών που αψηφουν τις σφαίρες του Μπόθα φαίνεται ανεξάντλητος. Η αποφασιστικότητα των εργατών που μετατρέπουν τις κηδείες των νεαρών τους συντρόφων σε μαχητικές διαδηλώσεις, και που αντιμετωπίζουν την επιβολή του στρατιωτικού νόμου με ακόμα πιο δυναμικές κινητοποιήσεις, εμπνέει τους εργάτες όλου του κόσμου.

Το απάρτχάιντ, το σύστημα της ρατσιστικής καταπίεσης της μαύρης πλειοψηφίας στη Ν. Αφρική, κλονίζεται. Είναι δύσκολο να βρεθεί πιο σκληρό σύστημα καταπίεσης σ' όλο τον υπόλοιπο πλανήτη.

Οι μάζες των μαύρων είναι στο επίπεδο των δούλων, παρα τον ανεπτυγμένο καπιταλισμό που επικρατεί στη Ν. Αφρική.

Τα γεγονότα των τελευταίων μηνών και βδομάδων αποδείχνουν την τεράστια δύναμη που έχει η εργατική τάξη: τίποτε δεν μπορεί να σταθεί στο δρόμο της όταν αποφασίσει να χρησιμοποιήσει αυτή τη δύναμη.

Ο αγώνας των μαύρων μαζών δεν είναι απλώς αντιρατσιστικός. Είναι από τη φύση του αντικαπιταλιστικός. Γιατί η επιβίωση του, Νοτιοαφρικάνικου καπιταλισμού στηρίζεται πάνω στο απάρτχάιντ - τα κέρδη των Νοτιοαφρικάνικων καπιταλιστών στηρίζονται στην εξαθλίωση των μαύρων που νομιμοποιεί και διατηρεί το ρατσιστικό καθεστώς.

Ο αγώνας ενάντια στο απάρτχάιντ είναι ταυτόχρονα ο αγώνας για το σοσιαλισμό. Αυτό φαίνεται και μόνο από το γεγονός πως ο Νοτιοαφρικάνικος καπιταλισμός δεν μπορεί να ικανοποιήσει το απλο (σε διαφορετικές συνθήκες) δημοκρατικό κίνημα «ψήφος για τον καθένα». Αυτό άρχισε να γίνεται ήδη συνείδηση στα πιο προχωρημένα στοιχεία μέσα στο εργατικό κίνημα τα οποία δηλώνουν ότι ο εχθρός δεν είναι οι λευκοί αλλά ο καπιταλισμός.

Η Νοτιοαφρικάνικη επανάσταση, η οποία αναπόφευχτα θα πάρει έναν σοσιαλιστικό χαρακτήρα και θα συγκλονίσει όχι μόνο την Αφρικάνικη ήπειρο μα ολόκληρο τον κόσμο, ξεδιπλώνεται αργά μα σταθερά. Τίποτε δεν μπορεί να σταματήσει το Νοτιοαφρικάνικο Προλεταριάτο ό πως τίποτε δεν μπορεί να σταματήσει το παγκόσμιο προλεταριάτο. Η πορεία προς τη νίκη περνά μέσα και από νίκες και από ήττες, όμως τίποτε δεν μπορεί να τη σταματήσει.

Το προλεταριάτο της Νότιας Αφρικής, παίρνει σήμερα μέρα με τη μέρα τα μαθήματα και τις εμπειρίες πάνω στις οποίες θα χτιστεί η τελική νίκη ενάντια στο ρατσισμό και τον καπιταλισμό, για μια σοσιαλιστική Νότια Αφρική, για μια σοσιαλιστική Αφρική.

Εκτενής Ανάλυση στη σελ. 8

Αστυνομικές Αυθαιρεσίες

Δεκάδες νεαροί με τους οποίους μίλησαν συντάχτες της Σ. Έκφρασης κατήγγειλαν στην εφημερίδα μας μια σειρά από αυθαιρέτες και αδιάκριτες ενέργειες από μέρους της ΜΜΑΔ και της αστυνομίας ενάντια σε νεαρούς, ιδιαίτερα αυτούς που «φατσαίνουν αλήτες και χούλιγκανς».

Αυτό φαίνεται να συμβαίνει εχτός από τη Λεμεσό και στη Λάρνακα και Αγ. Νάπα όπου κυκλοφορούν ενισχυμένες αστυνομικές μονάδες.

Ήδη ο Επαρχιακός Δικαστής Λεμεσου έχει

επιπλήξει την αστυνομία για τον αδιάκριτο τρόπο με τον οποίο συλλαμβάνει και προσάγει νεαρούς στο δικαστήριο. «Χωρίς να υπάρχει μαρτυρία αν έλαβαν μέρος ή όχι στις συμπλοκές».

Η όλη κατάσταση, που ενθαρρύνθηκε και στηρίζεται σήμερα σ' ένα μεγάλο βαθμό στις επικλήσεις απ' όλες τις πλευρές και πολιτικές δυνάμεις (περιλαμβανομένης της αριστερας) για πάταξη του «χουλιγκανισμού» από την αστυνομία, έχει εξαγριώσει τους νεαρούς δημιουργώντας

συνθήκες εκρηχτικής έντασης στις σχέσεις τους με τα «σώματα ασφαλείας» του κράτους.

Η έτοιμη λοιπόν συνταγή του «Πατάξτε τους!» αντι να οδηγήσει σε λύση του προβλήματος του «χουλιγκανισμού» κινδυνεύει να δημιουργήσει νέα και πιο σοβαρά επεισόδια και συγκρούσεις, ενώ παρεμποδίζει την αναγνώριση και αντιμετώπιση των κοινωνικών παραγόντων που βρίσκονται στη ρίζα των επεισοδίων της Λεμεσου.

Η αστυνομοκρατία δεν είναι απάντηση στο «χουλιγκανισμό»

Οι επιθέσεις νεαρών εναντίον Αράβων στις 17 Αυγούστου στη Λεμεσό έχουν συνταράξει ολόκληρη την κυπριακή κοινωνία.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα επεισόδια είναι σοβαρά και φέρνουν στην επιφάνεια το πρόβλημα της βίας στην οποία σπρώχνεται ολοένα και περισσότερο η νεολαία της Ευρώπης και τώρα και της Κύπρου. Ούτε πρέπει να υπάρχει δισταγμός στην καταδίκη τέτοιων τρομοκρατικών ενεργειών από μέρους του εργατικού κινήματος. Κι αυτό όχι μόνο για το ρατσιστικό τους χαρακτήρα αλλά γιατί αυτές οι ενέργειες τείνουν να δικαιολογήσουν στο λαό την ενδυνάμωση των σωμάτων ασφαλείας του κράτους βλάπτουν τους ίδιους τους νέους που θα έχουν τώρα να αντιμετωπίσουν μια καλύτερα οργανωμένη κι εξοπλισμένη αστυνομία και βλάπτουν και το γενικότερο εργατικό κίνημα εναντίον του οποίου θα χρησιμοποιηθούν αύριο οι κατασταλτικοί μηχανισμοί για να σπάζουν απεργίες και άλλες εργατικές κινητοποιήσεις.

Η βία όμως δεν είναι τίποτα άλλο παρα το σύμπτωμα μιας βαθειάς κοινωνικής κρίσης της οποίας θύματα είναι και οι ίδιοι οι «χούλιγκανς». Αν δεν εντοπιστούν κι εξαλειφτούν τα αίτια που προκαλούν τη βία καμία καταδίκη και κανένας κατασταλτικός μηχανισμός δεν μπορεί να τη σταματήσει.

Η ηγεσία της αριστερας αντι να επιδίδεται σε ηθικολογικές καταδίκες κι επικλήσεις για ενδυνάμωση της αστυνομίας πρέπει να μελετήσει το ζήτημα σοβαρά πρέπει να δώσει στη νεολαία τις προοπτικές εκείνες που θα την απομακρύνουν από τη βία και θα κατευθύνουν την οργη της ενάντια στον πραγματικό εχθρό το σάπιο καταπιταλιστικό σύστημα που γεννά τη βία και τις συγκρούσεις.

Ας δούμε όμως τα ίδια τα επεισόδια, τα κοινωνικά τους αίτια και τον τρόπο με τον οποίο αντέδρασε η αστική τάξη και οι ηγεσίες της αριστερας.

Κοινωνικό πρόβλημα

Η σοβαρότητα των επεισοδίων είναι αδιαμφισβήτητη. Όταν εκατοντά-

δες νεαρά άτομα επιδίδονται για 3-4 ώρες σε αδιάκριτες επιθέσεις εναντίον αράβων και των περιουσιών τους τότε υπάρχει πραγματικά σοβαρό πρόβλημα στη ρίζα του οποίου δεν μπορεί παρα να υπάρχει και μεγάλη κοινωνική ένταση.

Εξ άλλου αρκεί να μιλήσει κανένας με μερικούς νεαρούς για να διαπιστώσει πως υπάρχει πραγματικά αντιαραβικό αίσθημα και προκατάληψη ανάμεσα στη

νεολαία της Λ/σου, που γενικεύεται δυστυχώς σ' ένα επικίνδυνο βαθμό και στον υπόλοιπο πληθυσμό της Κύπρου. Το να συγκαλύπτει κανένας κάτι τέτοιο ή το να κατηγορεί όσους το αναφέρουν (όπως κάνουν τα «ΝΕΑ») εχτός του ότι αποτελεί εθελουφλία (που δεν νομίζουμε να πείθει τους άραβες-θύματα της προκατάληψης) παρεμποδίζει την αναγνώριση και αντιμετώπιση.

Συνέχ. στη σελ. 2

Η αστυνομοκρατία δεν είναι απάντηση στο «χουλιγκανισμό»

Συνέχ. από τή σελ. 1
πιση ενός σοβαρού κοινωνικού προβλήματος.

Η καταδίκη δεν αρκεί

Το να καταδικάζει κανένας το χουλιγκανισμό και τον αντιραβικό ρατσισμό είναι το πιο εύκολο πράγμα. Το ζήτημα είναι να αναγνωρίσουμε τα αίτια και να προχωρήσουμε σε λύσεις. Και δεν θα καταλάβουμε ποτέ τι έγινε το Σάββατο 17 του Αυγούστου στη Λεμεσό αν δεν κατανοήσουμε τις συνθήκες ζωής και το χαρακτήρα της σημερινής νεολαίας.

Νεολαία και καταπίεση

Η νεολαία γενικά και η κυπριακή νεολαία ιδιαίτερα είναι μια από τις πιο καταπιεσμένες ομάδες του πληθυσμού. Στο σχολείο και την οικογένεια δέχεται την καταπίεση των αυστηρών πατριαρχικών θεσμών. Στερείται γνήσιου μαθητικού συνδικαλισμού που θάταν μια διέξοδος έκφρασης των συναίσθημάτων και επιδιώξεων της. Στο στρατό δέχεται την πιο σκληρή καταπίεση που αγγίζει τα όρια της εκμηδένισης της προσωπικότητας. Για 26 μήνες θητεία (συν φυλακή) αμειβεται με το αστρονομικό ποσό των £6 τον μήνα. Όταν φεύγει από το σχολείο, το στρατό ή το πανεπιστήμιο η πλειοψηφία της νεολαίας μένει άνεργη και δεν δικαιούται ούτε σεντ επίδομα - είτε ανεργιακό είτε άλλη κρατική βοήθεια. Οι μισθοί των μαθητευομένων και των νεοπροσλαμβανομένων είναι οι χειρότεροι που υπάρχουν. Σε κάθε στάδιο της ζωής τους οι νέοι είναι έρμαιο του ρουσφετιού και του μέσου για να κάνουν οποιοδήποτε βήμα. Για όλους αυτούς τους λόγους αναγκάζονται να στηρίζονται στην οικογένεια - και την καταπίεση της - ακόμα κι όταν ενηλικιώνονται. Το «οικονομικό θαύμα» φρόντισε σίγουρα για τη δημιουργία ξενοδοχείων, δρόμων και αεροδρομίων, αγνόησε όμως εντελώς τη δημιουργία φτηνών ψυχαγωγικών χώρων και άλλων υπηρεσιών για τη νεολαία.

Στερημένη από πολιτική μόρφωση, οργάνωση και προοπτικές για ταξικούς αγώνες ένα μεγάλο μέρος αυτής της νεολαίας «το ρίχνει» στα λόγια ενός νεαρού «στη διασκέδαση, το χορό και τις μοτόρες».

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια της συσσωρευμένης όργης από την καταπίεση και την εκμετάλλευση δεν είναι δύσκολο να αντιληφθεί κανένας τον εκτροχιασμό της νεολαίας σε συμπεριφορά που τονίζει την ελευθερία και την ανεξαρτησία (μοτόρες, παρδαλο ντύσιμο και γενικά αμφισβήτηση του

κατεστημένου κοκ) και σε εκρήξεις του τύπου της Λεμεσού.

Γιατί αντιραβισμός:

Το γιατί οδηγήθηκε αυτό το ξέσπασμα ενάντια στους Άραβες χρειάζεται κάποια ανάλυση. Από εκτιμήσεις συνταχτών της Σ. Έκφρασης που μίλησαν με δεκάδες νεαρους φαίνεται πως τους ενοχλεί ο μεγάλος αριθμός Αράβων (ιδιαίτερα στη Λεμεσό) όπως και η επίδειξη του πλούτου που έχουν και ιδιαίτερα η προνομακή μεταχείριση που τυγχάνουν στα εστιατόρια, τα κέντρα διασκέδασης και από διάφορες άλλες υπηρεσίες. (Χαρακτηριστικά αναφέρθηκε από πολλούς ότι δεν παραχωρούνται τραπεζάκια σε Κύπριους πελάτες με την δικαιολογία ότι είναι κρατημένα πάντα για Άραβες).

Όλα αυτά συνδέονται με τις γνωστες ρατσιστικές προκαταλήψεις ενάντια στους Άραβες («βρωμουν», «ουρουν σε δημόσιους χώρους» «είναι λαθρέμποροι» κλπ κλπ).

Αυτά τα αισθήματα ενθαρρύνονται σίγουρα από δημοσιεύματα εγκλημάτων που υπερτονίζουν την εθνικότητα ή από πρωτοσέλιδα κινδυνολογικά δημοσιεύματα με τεράστιους τίτλους (π.χ. 20,000 ΑΡΑΒΕΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ, «Σημερινή 22/8) που δημιουργούν ένα αδύριστο φόβο ότι οι Άραβες θα μας πάρουν τα σπίτια, τα χωράφια, τις περιουσίες και... τις γυναίκες μας.

Στη βάση των αισθημάτων ενάντια στους ξένους βρίσκεται και η ιστορία των ξένων ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στην Κύπρο και των προβλημάτων που αυτές έχουν προκαλέσει στον Κυπριακό λαό.

Το ότι τα θύματα της όργης των νέων ήταν αυτή τη φορά οι Άραβες (ενώ θα μπορούσαν νάταν οποιοδήποτε άλλοι) δεν είναι, λοιπόν, δύσκολο να το καταλάβει κανένας, ακόμα και τα ίδια τα θύματα αν τους εξηγηθεί σωστά. Αντίθετα, μέσα από τον πανικό της, η κυβέρνηση (απολογίες, επισκέψεις στο εξωτερικό, σκέψεις για επέμβαση της εθνοφρουρας!) θαλάσσωσε εντελώς τα πράγματα και τρομοκράτησε τους Άραβες περισσότερο. (Εφημερίδες της Συρίας έγραφαν για 500 νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες!)

Η υποκρισία των αστών

Σ' αυτό το σημείο η υποκρισία των αστών γίνεται πραγματικά γελοία. Αξίζει πραγματικά να απορεί κάποιος που έκρυβαν τόσο «διεθνισμό»! Οι Κύπριοι αστοί έχουν ενθαρρύνει με κάθε μέσο την εισροή ξένων κεφαλαίων, τραπεζών,

εταιρειών (κύρια παράχτιων) στην Κύπρο κι έχουν στηρίξει σ' αυτά σ' ένα μεγάλο βαθμό το οικονομικό τους «θαύμα», τσεπώνοντας μάτσο τα εκατομμύρια από τους ξένους. Το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση των τουριστών που πέρου έφτασαν τις 737,000 (ή 136 για κάθε 100 κυπρίους!) Γι' αυτό και ο «διεθνισμός». Που δεν ξεφεύγει όμως από τα όρια του να είναι δουλοπρεπής απέναντι στους ξένους, να κρατούν πάντα τα τραπεζάκια τους κενά γι' αυτούς, να μην τους πολυενοχλούν όταν παρανομούν («μεθύσι», ξεπέρασμα ορίου ταχύτητας κλπ) και άλλα παρόμοια.

Ο διεθνισμός των αστών απουσιάζει όμως από τις εφημερίδες τους την ημερομηνία τους την εκπαίδευσή τους και τα καθηκτικά τους και γενικά από τους φόρους και τα μέσα με τα οποία κοινωνικοποιείται και αποχτα κανόνες συμπεριφοράς και ιδανικά τη νεολαία.

Η νεολαία αυτή όμως βλέπει την υποκρισία των αστών την αηδιάζει και την απορρίπτει. Ιδιαίτερα όταν πέφτουν πάνω της με τα ειδικά σώματα ασφαλείας για να «πατάξουν» τα ξένα πρότυπα συμπεριφοράς και ντυσίματος - που είναι φυσολογικό να την επηρεάζουν αφού έχει τόση μεγάλη τριβή μαζί τους χάρη στις ενέργειες των ιδίων των αστών - και να τους επαναφέρουν στην παράδοση και τα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη.

Οι ευθύνες της αριστερας

ΟΙ ΝΕΟΛΑΙΟΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΤΗ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΤΕΣ ΚΑΙ ΧΟΥΛΙΓΚΑΝΕΣ. Κάτω από διαφορετικές συνθήκες θα έπαιζαν πρωταγωνιστικό ρόλο στους αγώνες του λαού και της εργατικής τάξης όπως συνέβαινε πάντα (ξεσηκωμός του 1931, απεργίες του 44 και 48, αντιαποικιακός αγώνας 55-59, αντιφασιστικός αγώνας το 74 και αντιαμερικάνικες κινητοποιήσεις του 74-75).

Οι νέοι όμως χρειάζονται προοπτικές. Ποτε δεν έχει μπει πειστικά μπροστά τους η προοπτική της λευτερίας και του σοσιαλισμού στη δική τους γεννη.

Η πολιτική για τους νέους ταυτίζεται με τους τσακωμούς των «πολιτικών» στη βουλή και την τηλεόραση για απομακρυσμένα γι' αυτούς ακαταλαβίστηκα και μικροπρεπή ζητήματα. Ο ρόλος των νέων στα κόμματα της αριστερας είναι μηδαμινός. Οι ηγέτες τους αντικρύζουν το πολυσαν αψοκοκλήτες και δι ακινητες της «γραμμής» που βγάζει μια απρόσωπη, απρόσιτη, γραφειοκρατική και γηρασμένη κεντρική ηγεσία.

Η πολιτική της συνε-

γασίας με την αστική τάξη που ακολουθούν οι ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ έχουν αφαιρέσει από τα κόμματα αυτά τον χαρακτήρα της αγωνιστικότητας και της αμφισβήτησης του κατεστημένου και του καθεσπετισμού που εκνευρίζει τη νεολαία.

Οι νέοι χρειάζονται αισιοδοξία, κατεύθυνση, σκοπο και ευθύνη στη ζωή.

Αυτά δεν μπορεί να τους τα δώσει καμια οργάνωση νεολαίας και κανένα κόμμα που πιστεύει είτε στη συντήρηση του καπιταλισμού είτε στη διάρθωση της βιτρίνας του.

Ένα πρόγραμμα για τους νέους

Μόνο μια γνήσια πάλη για τα δικαιώματα και συμπεριφορά της νεολαίας ΧΩΡΙΣ ΒΟΛΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΟΥΣ και τα όργανα τους θα μπορούσε να συγκινήσει τη νεολαία.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα 'πρεπε να περιλαμβάνει:

- Επιδιόρθωση ενός δυναμι-

κου και δημοκρατικού συνδικαλισμού στα σχολεία.

- Μείωση της θητείας, συνδικαλισμός στο στρατό και κατάργηση όλων των καταπιεστικών θεσμών.

- Πραγματική αύξηση του μισθού των φαντάρων για να συνάδει με τους μίνιμουμ κατοχυρωμένους μισθούς.

- Άμεση ίδρυση πανεπιστημίου με δωρεάν παιδεία μέχρι το πανεπιστήμιο και επιδοτήσεις στους φοιτητές.

- Ουσιαστικές αυξήσεις στους κατώτατους μισθούς, ιδιαίτερα των μαθητευομένων.

- Εξάλειψη της ανεργίας και παροχή υποφερτού ανεργιακού επιδόματος σε όλους - νεοεισερχόμενους και μη - μέχρι την εξεύρεση εργασίας.

- Δημιουργία κοινοτικών ψυχαγωγικών χώρων διοικουμένων από νέους.

- Να τεθεί τέρμα στις αυθαιρεσίες της αστυνο-

μίας.

Η υιοθέτηση ενός τέτοιου προγράμματος από τα κόμματα και τις οργανώσεις νεολαίας της αριστερας και η απο κοινού ανυποχώρητη πάλη για υλοποίηση του θα συνέτριπτε τις προκαταλήψεις που έχουν οι νέοι ενάντια στην πολιτική, θα 'φερνε την πολιτική κοντα στις καρδιές τους και θα έβαζε τις βάσεις για μαζικές εντάξεις στα κόμματα της αριστερας, μεταμορφώνοντας τα σε αγωνιστικές οργανώσεις πάλης για το σοσιαλισμό.

Μόνο η οργάνωση κι ο κοινωνικός αγώνας για διεκδικηση των δικαιών της, ο αγώνας για μια νέα σοσιαλιστική κοινωνία, έχει τις δυνατότητες να οδηγήσει τη νεολαία μακριά από χουλιγκανισμούς, μακριά από τη βία, τα ναρκωτικά, την εξαθλίωση και τις βάρβαρες ανθρώπινες σχέσεις στις οποίες έχει ριζήσει τη σύγχρονη νεολαία το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα με τις αντιφάσεις, τους ανταγωνισμούς, τον ατομικισμό και τις συγκρούσεις του.

Δώρας Μιχαήλ

Οι υπερωρίες στις τράπεζες

Είναι γνωστό ότι οι Τράπεζες, μέσα στα πλαίσια των προσπαθειών τους να αυξήσουν τα κέρδη τους και να καταστούν πιο ανταγωνιστικές, προσπαθούν να αυξήσουν την παραγωγή τους με την προσφορά όλο και περισσότερων υπηρεσιών με όσο το δυνατό λιγότερο κόστος.

Άλλωστε είναι γνωστό ότι κάθε εργοδότης βασίζει τα κέρδη του και την αύξηση τους κυρίως στο χαμηλό εργατικό κόστος.

Η μη επαρκής επάνδρωση των καταστημάτων των τραπεζών με υπάλληλο προσωπικό

φαινόμενο. Αυτό βέβαια, δεν σημαίνει ότι αλλοι δεν έχουμε υπερωρίες, που πολλές φορές είναι και εξαντλητικές.

Παρατηρείται όμως το εξής απαράδεκτο. Πολλά καταστήματα προσφέρουν υπερωρίες δίχως να τις καταγράφουν. Συμβαίνει, επίσης αρκετοί συνάδελφοι να προσφέρουν από μόνοι τους τις υπερωρίες, χωρίς να τους το ζητήσει η διεύθυνση.

Στην πρώτη περίπτωση οι συνάδελφοι που εργάζονται άγραφες υπερωρίες είτε από δική τους θέληση να εξυπηρετήσουν τον εργοδότη τους ανιδιοτελώς είτε κατόπιν εκβιασμού, κάνουν τεράστια ζημία και στους εαυτούς τους και στους υπόλοιπους τρα-

Συνέχεια στην σελ. 3

ΝΕΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ

Οι εργάτες θα μπορούσαν να νικήσουν

Στες 30 του Ιούλη οι εργάτες της Τιμμενοποιίας Βασιλικού κατέβηκαν σε 24ωρη απεργία γιατί η διεύθυνση αποφάσισε μονομερώς να μετακινήσει 3 επιστάτες από τα πόστα τους. Από 24ωρη η απεργία μετατράπηκε σε διαρκείας, μπροστα στην αδιαλλαξία που έδειχνε η διεύθυνση. Η απεργία κράτησε 8 μέρες, οπότε αναστάληκε για μια βδομάδα λόγω των αδειών του Αυγούστου — όμως ποτε δεν ξανα ξεκίνησε. Το αποτέλεσμα της απεργίας — πρέπει να το πούμε ίσια — ήταν μια νίκη για τη διεύθυνση: οι εργάτες πήγαν πίσω δίχως να έχει ικανοποιηθεί έστω κι ένα αίτημα τους.

Η διεύθυνση της Τιμμενοποιίας έδρασε αυθαίρετα και προκλητικά. Ο γενικός διευθυντής στη Λ/σία, ο Στέφος Λοιζίδης, έδωσε διαταγή για τη μετακίνηση των τριών επιστάτων (πράγμα το οποίο για τους εργάτες μύριζε νέες απολύσεις) καταπατώντας έτσι τις συμφωνίες του με τις συντεχνίες. Οι συντεχνιακοί έμμισθοι εξαγριώθηκαν. Ο Μεθοδιού της ΣΕΚ ήταν έξωτος εαυτού από τα νεύρα του και κάλεσε τους εργάτες σε 24ωρη απεργία, όταν η διεύθυνση αρνήθηκε να συζητήσει καν το θέμα, ... επειδή ο Σ. Λοιζίδης που είχε δώσει τη διαταγή είχε φύγει για το εξωτερικό!

Όταν οι 24ωρες πέρασαν και η διεύθυνση εξακολούθησε να αρνείται να συζητήσει, οι συντεχνιακοί της ΠΕΟ και της ΣΕΚ δεν ήταν πραγματικά σε θέση να δώσουν καθοδήγηση μπροστα στην σκληρή στάση της εργοδοσίας. Βγήκαν

Όμως είναι αφέλικα να εντοπίσει κανείς την νέα επιτυχία της διεύθυνσης στο ότι ήταν βολικός ο καιρός που διάλεξε να κάνει ακόμα ένα βήμα ενάντια στα συμφέροντα των εργατών. Κράτησε μια σκληρή στάση, πραγματικά, η διεύθυνση — αρνούμενη για μια βδομάδα να κάτσει σε διαπραγματεύσεις — αλλά αυτός δεν είναι λόγος για άνευ όρων υποχώρηση. Απεναντίας είναι λόγος για κλιμάκωση των μέτρων από την πλευρά των εργαζομένων.

όμως μπροστα τα πιο αγωνιστικά στοιχεία και τοπικοί συνδικαλιστές οι οποίοι, έχοντας την αγωνιστική υποστήριξη της μεγάλης πλειοψηφίας των εργατών, επέβαλαν στην ουσία τη μετατροπή της 24ωρης απεργίας σε απεργία διαρκείας.

Η διεύθυνση διάλεξε μελετημένα τον καιρό για να κτυπήσει τους εργάτες: μέσα στον Αύγουστο όταν πολλοί εργάτες λείπουν με άδειες και που το εργοστάσιο θα έκλεινε εντελώς για μια βδομάδα. Αυτό δημιούργησε αντικειμενικές δυσκολίες για τους εργάτες και έκανε τη δουλειά της διεύθυνσης πιο εύκολη. Είναι σημαντικό εδώ να επιτωθεί ότι τους τελευταίους μήνες η διεύθυνση προκαλεί συνεχώς τους εργάτες με αυθαίρετες μετακινήσεις εργατών, με εντατικοποίηση της δουλειάς, με μικροπαραβιάσεις των συλλογικών συμβάσεων, κ.λ.π.

Με μια σωστή καθοδήγηση από μέρους των συντεχνιών η απεργία μπορούσε σύντομα και σχετικά εύκολα να οδηγήσει στη νίκη και να κρατηθεί το ήθικο των εργατών ψηλά:

■ αν οι συντεχνίες κινητοποιούσαν τους εργάτες σε πικετοφορίες και άλλοι είδους διαμαρτυρίες

■ αν ενημέρωναν την υπόλοιπη εργατική τάξη για τον αγώνα των εργατών στο Βασιλικό και ζητούσαν τη συμπαράσταση της ηθικής και οικονομικής για το κράτημα της απεργίας

■ αν υποβοηθούσαν τη ζωντανή και ουσιαστική συμμετοχή των εργατών όχι μόνο όσον αφορά το πάρσιμο των αποφάσεων αλλά και στη δράση, π.χ. στέλνοντας αντιπροσωπίες των απεργών στα διάφορα εργοστάσια των βιομηχανικών περιοχών τουλάχιστο της Λ/σου.

■ Κινητοποιώντας βουλευτές και άλλους παράγοντες για να προωθηθεί η κρατικοποίηση του εργοστασίου κάτω από εργατικό έλεγχο σαν ο μόνος τρόπος να σταματήσουν οι αυθαίρεσες και η κακοδιαχείριση.

■ Κινητοποιώντας τους εργάτες στις υπόλοιπες εταιρείες της ΕΜΕ σε 24 ωρη απεργία

συμπαράστασης — και κλιμακώνοντας τα μέτρα στο βαθμό που η διεύθυνση παράμενε αδιάλακτη.

Η δύναμη των εργατών είναι πολύ μεγάλη — αυτοί ελέγχουν την παραγωγή! Οι συντεχνίες πολύ εύκολα — αμα δει κάποιος το ζήτημα αντικειμενικά — μπορούσαν να επιβάλουν την επιστροφή των τριών επιστάτων στα προηγούμενα τους πόστα και την καλύτερη συνθήκη δουλειάς που απαιτούν οι εργάτες.

Το πιο σημαντικό σήμερα είναι να βγουν τα σωστά συμπεράσματα από την απεργία. Είναι φυσικό για πολλούς από τους εργάτες στη Τιμμενοποιία να απογοητευτούν και να αποχτήσουν μια κυνική στάση απέναντι σε μελλοντικές κινητοποιήσεις. Όμως μια τέτοια προέγχιση προετοιμάζει νέα κτυπήματα από τους εργοδότες και νέες ήττες για τους εργάτες. Γι' αυτό το λόγο οι εργάτες δεν έχουν την δυνατότητα να αφήσουν την απογοήτευση να επιβληθεί. Ένα από τα πιο βασικά συμπεράσματα στο οποίο οδηγεί η νέα απεργία στο Βασιλικό είναι η ανάγκη της εκδημοκρατικοποίησης των συνδικαλιστικών οργανώσεων, οι συνδικαλιστές ηγέτες να είναι πραγματικά κοντά στα προβλή-

ματα και τη ζωή των εργατών για να έχουν τη διάθεση να αγωνιστούν, να υπάρχει η δυνατότητα ελέγχου των συνδικαλιστών από τους εργάτες.

Ο αγώνας ενάντια στους Εργοδότες είναι σκληρός γι' αυτό στην ηγεσία των αγώνων πρέπει να βρίσκονται οι πιο σκληροί κι αποφασιστικοί ταξικοί αγωνιστές. Οι εργάτες στη Τιμμενοποιία Βασιλικού για χρόνια τώρα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εκφράζουν τους ενδοιασμούς τους και κάποτε την αγανάκτηση τους για την προσέγγιση των συντεχνιών στα διάφορα ζητήματα. Όμως ποτε δεν μπόρεσαν να επιβάλουν τη θέληση τους και τις δικές τους απόψεις.

Οι πρωτοπόροι αγωνιστές εργάτες πρέπει να κάνουν αυτά τα ζητήματα κεντρικά στον αγώνα τους γιατί δυστυχώς, η ζωή δείχνει, πως ο αγώνας για τα δίκαια της εργατικής τάξης ενάντια στους κεφαλαιοκράτες περνά και μέσα από τον αγώνα για ανανέωση των συνδικαλιστικών και άλλων οργανώσεων των εργαζομένων και για τη μετατροπή αυτών των οργανώσεων σε όπλα ενάντια στον ταξικό εχθρό.

ΟΙ ΥΠΕΡΩΡΙΕΣ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Συνέχ. από τη σελ. 2

πεζικούς κι όλους τους εργαζόμενους γενικότερα. Γιατί είναι γνωστό με πόσους αγώνες έχει επιτευχθεί αυτο το ωράριο. Υποσκάπεται έτσι η ίδια η συντεχνία αλλά και τα συμφέροντα τους. Στη δεύτερη περίπτωση, που έχουμε συναδέλφους να προσφέρουν υπηρεσίες χωρίς αυτο να τους ζητηθεί, αυτοι που λουν εκδούλευση στους εργοδότες σε βάρος των άλλων συναδέλφων. Έτσι οπωσδήποτε, θα θεωρηθούν

«καλοί υπάλληλοι» και θα προτιμηθούν για σκοπούς ανελίξης. Αλλά, επίσης, σε περίπτωση μετάθεσης τους σε άλλα τμήματα και αντικατάστασης από κάποιους άλλους που δεν έχουν «διάθεση» να προσφέρουν δωρεάν υπερωρίες, τότε οι δεύτεροι θα θεωρηθούν «κακοί» υπάλληλοι, «βαρτικοί», άρα χωρίς προοπτικές ανέλιξης.

Για μίαν τέτοια αντιμετώπιση αυτού του θέματος από τους συναδέλφους, φέρει τεράστια ευθύνη η παλιά ηγεσία της ΕΤΥΚ. Διότι από τη μια δεν έδινε κατεύθυνση στα μέλη της για το πως πρέπει να αντιμετωπίζουν τις υπερωρίες και να υποστηρίζουν δυναμικά τους συναδέλφους και από την άλλη επέτρεψε στους εργοδότες να νομιζουν

ότι μπορούσαν να κάνουν ότι ήθελαν, και ότι οι υπάλληλοι τους είναι υπόχρεοι να τους δώσουν αυτές τις υπερωρίες.

Τα καθήκοντα της νέας σημερινής ηγεσίας της ΕΤΥΚ είναι τεράστια. Πρέπει να αποδείξει στην πράξη ότι πραγματικά οι Τραπεζικοί χρειάζονται μια νέα ηγεσία και ότι μπορεί να ανταποκριθεί στις προσδοκίες των συναδέλφων φρόνων που την ψήφισαν.

Η θέση της ηγεσίας της συντεχνίας πρέπει να είναι σαφής: Αν δεν βγαίνει η δουλειά των Τραπεζικών να χρειάζονται υπερωρίες, και γι' αυτό δεν ευθυνόμαστε εμείς οι υπάλληλοι. Αν έχουν αυξηθεί οι εργασίες τους σε άλλα τμήματα ανάλογο προσωπικό. Θα βοηθούσαν έτσι και στην απάμβλυνση της απεργίας. Αλλά αν δεν το κάνουν αυτο οι εργοδότες πρέπει να απαιτήσουμε να πληρώνεται κάθε υπερωριακή εργασία. Πρέπει η νέα ηγεσία της ΕΤΥΚ να δώσει κατεύθυνση κι οδηγίες στα μέλη της να μην εργάζονται άγραφες υπερωρίες και να καταγγέλλουν όποιο δεν συμμορφώνεται. Να αποδείξει έμπρακτα και δυναμικά ότι είναι αποφασισμένη να σταθεί

στο πλευρό των μελών της. Έτσι θα αρχίσουν και οι συναδέλφοι να την εμπιστεύονται και να στέκονται δίπλα της και σ' οποιοδήποτε αγώνα ξεκινούσε.

Τέτοια αντιμετώπιση από μέρους της νέας ηγεσίας της ΕΤΥΚ θα δώσει στην εργοδοσία να καταλάβει ότι δεν έχει να κάνει με το σάπιο καθεστώς της παλιάς ΕΤΥΚ, αλλά με ανθρώπους αποφασισμένους να υποστηρίξουν δυναμικά τα δίκαια των Τραπεζικών. Αυτή η αντιμετώπιση θα γίνει επίσης παράδειγμα για μίμηση για τις άλλες συντεχνίες που τα μέλη τους αντιμετωπίζουν παρόμοια προβλήματα.

Είναι καθήκον και υποχρέωση της νέας ηγεσίας της ΕΤΥΚ να μην κάνει ούτε ένα βήμα πίσω. Να αγωνιστεί ενάντια σε κάθε προσπάθεια αμφισβήτησης νέας απαλλοτρίωσης των δικαιομάτων των Τραπεζικών. Αν δεν το κάνει θα πέσει η ίδια σε ανυποληψία, αλλά το σπουδαιότερο θα σπείρει την αδιαφορία και την απογοήτευση σ' αυτούς που αγωνίστηκαν για να αλλάξει η παλιά ηγεσία που δεν τους εκπροσωπούσε. Η ζημία θάνα ακόμα γενικότερη, για ολόκληρο δηλαδή το εργατικό κίνημα.

Τραπεζικός Υπάλληλος

ΓΚΑΒΕΡΝΟΡΣ: Να παραμείνει χώρος για φτηνές διακοπές

Η εκδίκαση της 19ης του Σεπτέμβρη, για τις παράνομες οικοδομές στην περιοχή του Γκάβερνορς Μπητς, φέρνει ξανά στο προσκήνιο την απαράδεκτη στάση της αστικής τάξης ενάντια στις χαμηλότερες τάξεις του λαού.

Τη στιγμή που η κεφαλαιοκρατική τάξη της Κύπρου χαιρείται τον ήλιο, θάλασσα, τα σπορ και τα ταξίδια (αναφαίρετα δικαιώματα του κάθε εργαζομένου) οι εργατοϋπάλληλοι της μεσοασίας και της εργατικής τάξης αντιμετωπίζουν κίνδυνο ξεσπιτώματος από τα υποστατικά τους, γιατί τα εκατοντάδες στρέμματα γης δεν αρκούν στους μεγαλοα-

στους επιχειρηματίες για τα πολυτελή πανάκριβα ξενοδοχεία τους, τα οποία έχουν και μονοπώλια της τάξης τους.

Η ιστορία της «κοινότητας» Γκάβερνορς Μπητς άρχισε πριν 10 χρόνια περίπου όταν οι χαμηλά αμειβόμενοι μπροστα στην έλλειψη παροχής φθηνών διακοπών, βρήκαν τη λύση στο «στήσιμο» του δικού τους εξοχικού χώρου, άλλοι με λυόμενα, άλλοι με σκηνές ή τροχόσπιτα.

Η κοινότητα λειτούργησε 10 χρόνια χωρίς να δημιουργήσει ιδιαίτερα πρόβλημα σε κανένα έως ότου «κάποιοι» ενδιαφέρθηκαν, εντελώς ξαφνικά, για

την ομορφιά των τοπίων που έκρυψαν τα υποστατικά και τις κακές συνθήκες υγιεινής των παραθεριστικών κοινοτήτων. Η Κυβέρνηση «θυμήθηκε» ξαφνικά να κατεδαφίσει τα υποστατικά όχι βέβαια για την «άσχημη» όψη που δίνουν στην παραλία, αλλά γιατί κάποιος επιχειρηματίας βλέπουν στο Γκάβερνορς ένα νέο «χρυσορυχείο».

Ενω οι τωρινοί παραθεριστές αναγκάζονται να αγοράζουν νερό, οι ενδιαφερόμενοι μέλλοντες ξενοδοχοί δεν φαίνεται να έχουν κανέ-

Συνέχ. στή σελ. 4

Η συνεργασία Κ.Ε.Ε. — Κ.Κ.Α. στο Βορρα

ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

Άρθρο στην «Χαλκιν Σεσι» έγραφε πρόσφατα ότι σε αντίθεση με το 1981, το Κ.Κ.Α. (Κόμμα Κοινωνικής Απελευθέρωσης) αναγκάστηκε να δεχτεί όρους για να γίνει συνεταίρος στην κυβέρνηση.

Το 1981, παρατηρεί, το κόμμα αυτό ήταν κυρίαρχο στην τράπεζα των διαβουλεύσεων, τώρα ένα παθητικό στοιχείο. Έτσι λοιπόν, καταλήγει, η νέα κυβέρνηση δεν είναι κυβέρνηση συνασπισμού, αλλά κυβέρνηση του Κ.Ε.Ε. (Κόμμα Εθνικής Ενότητας) την οποία υποστηρίζει το Κόμμα Εθνικής Απελευθέρωσης.

Σε άλλο άρθρο της «Χαλκιν Σεσι» εκφράζεται η απορία πως δυο κόμματα που βρίσκονται στα δυο αντίθετα άκρα του πολιτικού φάσματος, με άκρως αντίθετη οικονομικο-κοινωνική φιλοσοφία συμφώνησαν τόσο γρήγορα στο σχηματισμό κυβέρνησης.

(Φιλελευθ. 24/7/85)

Εξετάσεις καλής αστικής συμπεριφοράς

Τα πιο πάνω αποτελούν μέρος των καθημερινών σχολειών που γίνονται στο Βορρα μετά τη συνεργασία του κυριώτερου Τ/κυπριακού αστικού κόμματος με το «σοσιαλιστικό» κόμμα της Κοινοτικής Απελευθέρωσης, ένα κόμμα που στο παρελθόν είχε αποτελέσει την πιο μαζική αντιπολιτευτική δύναμη της αριστερας και που σήμερα δεν είναι παρά ένα απομνημόρι του παλιού του εαυτού.

Η εισδοχή του ΚΚΑ στην κυβέρνηση ήταν εύκολο να προβλεφτεί από καιρο. Η ήπια στάση του απέναντι στον Ντενκτας και το καθεστώς της Τουρκίας, και κύρια η προδοτική αποδοχή από μέρους της ηγεσίας, του νέου αντεργατικού Συντάγματος δεν ήταν παρά εξετάσεις καλής συμπεριφοράς για να γίνει αποδεχτο το κόμμα από την αστική τάξη. Τις εξετάσεις αυτές τις πέρασε με άριστα η ηγεσία του Κ.Κ.Α. με αντίτιμο όμως την απόλεια των 2/3 των ψήφων του.

Τι έχει όμως το Κ.Κ.Α. ή η Εργατική τάξη να κερδίσει από μια τέτοια συνεργασία;

Απεργοσπαστική συνωμοσία

Ερευνώντας λίγο τα πράγματα «αποκαλύπτεται» ότι ποτε, κανένας δεξίος σχηματισμός δεν δέχτηκε «συνεργασία» με την αριστερα για οποιουδήποτε λόγους «εθνικού συμφέροντος» όταν αυτός ο σχηματισμός μπορούσε να στηριχτεί στα δικά του πόδια. Κατ' επανάληψιν αριστερα κόμματα χρησιμοποιήθηκαν σαν δεκανίκια από την δεξιά για να μπροσώσουν να στηριχτεί στην

εξουσία. Κατα κανόνα αυτο συνβέβαινε πάντα σε περιόδους οικονομικής κρίσης και γενικής αποσύνθεσης της αστικής κοινωνίας για να συγκρατηθούν οι εργάτες και να χτυπηθούν αργότερα με αποτέλεσμα η αριστερα να θεωρείται συνυπεύθυνη για όσα προκαλούσε η κρίση του αρρωστημένου

Ο Μποζκουρτ, ηγέτης του κόμματος Κοινωνικής Απελευθέρωσης μαζί με τον Ερογλου του Κόμματος Εθνικής Ενότητας.

νοου καπιταλισμού. Τελικός στόχος του λαϊκού μετώπου - που είναι μια καθαρή «απεργοσπαστική συνωμοσία» όπως την αποκαλούσε ο Τρότσκι - δεν είναι παρά να ρίξει τα αριστερα κόμματα που συμμετέχουν στην κυβέρνηση στην ανυποληψία και την εργατική τάξη στην απογοήτευση για να επιστρέψει μια πιο σκληρή αστική κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει ακόμα πιο σκληρα τους εργαζόμενους.

Πως φτάσαμε στη συνεργασία

Τα προβλήματα του καπιταλισμού του Βορρα φαίνεται να πήραν την πιο σοβαρή μορφή τους τον Φεβράρη του '84 όταν κάτω από την πίεση των οικονομικών προβλημάτων η εργατική τάξη κατέβηκε σε συλλαλητήριο - πορεία με κύριο σύνθημα: «Η ενότητα των εργατών θα συντρίψει την ενότητα των καπιταλιστών». Το καλοκαίρι του 84 ξέσπασε κυβερνητική κρίση που κράτησε μέχρι τις φετινές εκλογές. Το Φθινόπωρο του 84 είχαμε ένα κύμα απεργιών με αποκορύφωμα την 24ωρη παναπεργία της 11ης του Δεκέμβρη.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, η δεξιά στον Βορρα βρέθηκε σε πολύ άσχημη θέση. Προσέχοντας όμως κάποιος την πορεία των γεγονότων θα δει ότι πραγματικά ήταν η ηγεσία της αριστερας (και κύρια του Κ.Κ.Α.) που σε κάθε κρίσιμο σημείο, με την εγκληματικά λανθασμένη πολιτική της έδωσε διέξοδο στην δεξιά και τον Ντενκτας.

Κάτω από την πίεση των εσωτερικών προβλημάτων ο Ντενκτας αναγκάστηκε να κάνει παραχωρήσεις που οδήγησαν στην συνάντηση κορυφής τον Γενάρη του 85 κερδίζοντας έτσι μια διεθνή διπλωματική νίκη.

Ο Κυπριανού παρουσιάστηκε σαν ο μόνος υπεύθυνος της τελικής αποτυχίας. Τα αριστερα κόμματα του Βορρα, περιορίζοντας την κριτική τους μέσα στην αστική λογική και νιώθοντας περισσότερο Τ/Κύπριοι παρά διεθνιστές εκπρόσωποι της εργατικής τάξης επιρρίπτουν τις ευθύνες

70% των ψήφων υπέρ (το Κ.Κ.Α. το είχε υποστηρίξει). Από την άλλη το κύρος που τα αριστερα κόμματα του είχαν δώσει, επέτρεψε στον Ντενκτας μια σαρωτική νίκη με 70% των ψήφων και πάλιν υπέρ του.

Ας θυμηθούμε ότι πριν τις βουλευτικές προγραμματιζόταν συνεργασία των αριστερων κομμάτων (Δ.Τ.Κ.—Κ.Κ.Α.) η οποία τελικά κατέρρευσε λόγω υπαναχώρησης του Κ.Κ.Α. αν και το πιο πιθανό ήταν ότι ο κοινός υποψήφιος θα ήταν από το Κ.Κ.Α.

Οπωσδήποτε, όλα τα πιο πάνω το Κ.Κ.Α. τα πληρώνει πολύ ακριβα με πραγματικό καταποντισμό του στις προεδρικές και βουλευτικές Εκλογές.

Η συνεργασία προάγγελος της κηδείας της ηγεσίας του Κ.Κ.Α.

Ποια κατάσταση θα 'χει να αντιμετωπίσει η νέα κυβέρνηση φαίνεται ήδη από τις προετοιμασίες για νέα ταξική σύγκρουση το Φθινόπωρο.

— Η επείγουσα σύγκληση του «Οικονομικού Συμβουλίου» υπό την προεδρία του Ντενκτας, χαρακτηρίζεται από μερίδα του Τ/Κ τύπου σαν ένδειξη σοβαρών αντιδράσεων των Τ/Κ εργαζομένων στα οικονομικά χάλια του Βορρα.

— Σύμφωνα με την «Κι-

πρις Πόστασι» 12 τουρκοκυπριακές συντεχνίες, έχουν αποφασίσει για κοινές μαζικές αντιδράσεις ενάντια στις αυξήσεις των τιμών, στα χαμηλά μεροκάματα και τη ψηλή φορολογία καλώντας ολόκληρο το εργατικό κίνημα σε κοινό αγώνα (24.8.85).

— Άρθρογράφος της ίδιας εφημερίδας καλεί τους Τουρκοκύπριους εργαζομένους να κατέλθουν σε γενική απεργία, σαν αντίδραση στις αυξήσεις των τιμών των προϊόντων, με την ακόλουθη συνθηματολογία:

«Όλοι όσοι εργάζεσθε: Δάσκαλοι, δημόσιοι υπάλληλοι, εργάτες, πρέπει να κατέλθετε σε απεργία. Η ζωή στο κράτος θα σταματήσει!»

Ας σταματήσει! Εργάτες, υπάλληλοι, γεωργοί. Οι πλούσιοι είναι ενωμένοι. Ήλθε η σειρά σας να ενωθείτε! Η μέρα της απεργίας είναι και μέρα αντίστασης!» (24/8)

Ενώ το «αριστερο» Κ.Κ.Α. έχει ήδη πληρώσει πολύ ακριβα τα λάθη της πολιτικής του, σήμερα, ενώ οι κοινωνικές συνθήκες είναι αυτές που φανερώνουν τα πιο πάνω, το ίδιο κόμμα έχει αποφασίσει να «συγκυβερνήσει» την κοινωνία

του Βορρα μαζί με την δεξιά. Την απεργοσπαστική του στάση θα κληθεί πολύ σύντομα να την επιδείξει.

Ενώ το πιο λογικό θα ήταν, μετά από την καταρράκωση του, η ηγεσία αυτού του κόμματος να συναιτησθεί, έχει εμπλακεί σε ενέργειες που δεν μπορούν να ειπωθούν παρα σαν προάγγελος της κηδείας τους.

Αλλά ας δεκτούμε ότι το κόμμα αυτό είχε την ψευδαισθητική ότι μπορούσε να αναστηλώσει τον σάπιο καπιταλισμό. Τότε σίγουρα δεν θα δεχόταν να πάρει μόνο τρία ασημαντα υπουργεία (Τουρισμού και Πολιτισμού, Υγείας και Κοινωνικών Υπηρεσιών, Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων). Θα επέμενε για πιο ουσιαστικά πόστα. Οπότε δεν πρόκειται για ψευδαισθήσεις παρά για καθαρο ξεπούλημα της εργατικής τάξης με αντίτιμο τρία υπουργεία.

Αυτή η «σοσιαλιστική» ηγεσία έχει πλέον ξεφλώσει. Αλλά ας μη βιαστεί να χαρεί η δεξιά και οι κεφαλαιοκράτες του Βορρα. Διότι μπορεί κάποιο μέρος της ηγεσίας της εργατικής τάξης να έχει αποδεικτεί εντελώς ανίκανο αλλά η ίδια η εργατική τάξη είναι πανέτοιμη για σκληρούς μακροχρόνιους αγώνες. Τα σημερινά γεγονότα μιλούν μόνο τους.

Σωτήρης

Να παραμείνει το Γκάβερνορς χώρος για φτηνές διακοπές

συνέχεια από τη σελ. 3
να πρόβλημα.

Αν η κυβέρνηση πραγματοποιήσει τις απειλές της τουλάχιστον 400 άτομα επηρεάζονται άμεσα.

Οι παραθεριστές του Γκάβερνορς πληρώνουν £50 το χρόνο για το νοίκι της γης που χρησιμοποιούν και £5 σκύβαλλα στο συμβ. Αμαθούντος. Για νερό και φαγητό £18 την εβδομάδα, δηλ. οι διακοπές τους στοιχίζουν περίπου £270-300 τον χρόνο για όλο το καλοκαίρι. Σ' ένα ξενοδοχείο για 10 μέρες πληρώνεις τουλάχιστο £150.

Πριν παρουσιαστούν τα αστικά συμφέροντα οι κατασκηνωτές του Γκάβερνορς μπητς δεν απασχολούσαν την κυβέρνηση, ούτε τα υποστατικά που ήταν χτισμένα χωρίς άδεια. Και δεν πρέπει αφού τα περισσότερα (οι εξαιρέσεις είναι πολύ λίγες) διαθέτουν ντους, τουαλέτα, και κουζίνα και οι κανόνες υγιεινής τηρούνται σχολαστικά. Και αν το σχέδιο δεν έχει και πολλά πάρε δώσε με την πολεοδομία, αλλά των ειδικών, που δεν φρόντισαν ούτε ενδιαφέρθηκαν να δημιουργήσουν κατασκηνωτι-

κούς χώρους ώστε οι πλατιές μάζες του λαού ν' απολαμβάνουν φτηνές διακοπές. Αυτοί που έχουν πρόβλημα καλαισθησίας θα μπορούσαν να δημιουργήσουν χώρους πολύ όμορφους με υγιεινές συνθήκες και για την εργατοϋπαλληλική τάξη που δεν μπορεί να παραθερίσει με £15 την ημέρα. Ή μήπως οι διακοπές είναι μόνο για τους λίγους και τους... «εκλεκτούς»;

Οι κατασκηνωτές στην τελευταία γεν. συνέλευση αποφάσισαν να εγγράψουν σύνδεσμο στον έφορο σω-

ματείων για να μπορέσουν οργανωμένα να παλαίψουν πιο αποτελεσματικά αποφασισμένοι να αγωνιστούν έτσι ώστε η περιοχή του Γκάβερνορς να μην παραχωρηθεί για ξενοδοχεία (στερώντας τους το αναφαίρετο δικαίωμα των διακοπών) απαιτώντας από την κυβέρνηση να μετατρέψει τον τόπο σε εργατικό αναπαυτήριο. Είναι ανήκουστο αυτοί οι άνθρωποι που πνίγονται στους φόρους ή σκοτώνονται στη δουλειά για να χτίσουν τεράστια συγκροτήματα που υπόσχονται παραδεισένιες δια-

κοπές να βλέπουν μόνο τους λίγους να τις χαιρόνται. Το Γκάβερνορς Μπητς ξεσκαπάζει ένα κοινωνικό πρόβλημα που χρειάζεται δραστικά μέτρα για να λυθεί. Για να μην χάνουμε και το νόημα των λέξεων δηλαδή «Αξιοποίηση» αγαπητοί ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες δεν σημαίνει μόνο τουρισμό, κουλτούρα και ποτο μεταξύ ξάπλας στην σουίτα του ξενοδοχείου σας και μιας βουτίας στη Θάλασσα. Σημαίνει και κάτι παραπάνω...

Μαίρη

T/κύπριοι του Νότου Η καταπίεση συνεχίζεται

ΚΕΜΑΛ ΝΕΠΗΛ:

Ακόμα μια κραυγή απόγνωσης απο T/Κύπριο του Νότου

Μέσα απο την πρώτη γνωριμία με κάποιο T/K που ζει στο Νότο και μετα απο μια πρώτη συζήτηση μαζί του, είναι εύκολο να ανακαλύψεις το δράμα που περνα και που κτίζεται μέρα με τη μέρα στη βάση των διακρίσεων και της καταπίεσης απέναντι σε κάθε πολίτη που τυγχάνει να είναι T/K. Ένα δράμα που κτίζεται στην έλλειψη οποιασδήποτε μέριμνας και προστασίας απο το κράτος - που αντίθετα όργανα-του πολλές φροές επιδιόνται σε αυθαιρεσίες ενάντια-τους.

Η γνωριμία μας με τον Κεμαλ και η συζήτηση που ακολούθησε ήταν ακριβώς μια ακόμα μαρτυρία και μια κραυγή απόγνωσης ανθρώπου που δεν έχει στον ήλιο μοίρα που λέμε και που καθημερινά αντιμετωπίζει το σκληρο πρόσωπο των διακρίσεων και το φάσμα της πείνας.

Μια μαρτυρία που έρχεται να προστεθει στις δεκάδες άλλες που φτάνουν καθημερινά κοντα μας (βλέπε ρεπορτάζ για T/K του Νότου στο προηγούμενο μας φύλλο, Σοσ. Έκφραση φ. 150):

«Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Αμμόχωστο. Το 1973 ανέβηκα στα καράβια να δουλέψω σαν ναυτικός. Το 77 όταν ζήτησα απο το κυπριακό προξενείο του Μιλάνου να μου ανανεώσουν το διαβατήριο (Κυπριακής Δημοκρατίας) μου το παίρνουν και με διώχνουν.

» Αναγκάζομαι να πάω Τουρκία και να βγάλω τουρκικό διαβατήριο. Μπαρκάρω ξανα στα καράβια και όταν πάνω Ελλάδα πηγαίνω στο κυπριακό προξενείο που ευτυχώς εδω μου δίνουν Κυπριακό πάσο και με στέλνουν στη Κύπρο για διαβατήριο.

» Το 1978 φτάνω στον E/Κυπριακό τομέα όπου μετα 4 μέρες κράτησης και ανακρίσεις με αφήνουν ελεύθερο και βγαίνω διαβατήριο. Βγαίνω ξανα στα καράβια για να βγάλω το ψωμί μου αφού εδω δεν έβρισκα δουλειά.

» Λόγω προβλημάτων στο καράβι που ήμουν ζητω να ξεπαρκάρω στη Λεμεσο αλλά δεν με αφήνουν στο τμήμα αλλοδαπων (χωρίς να μου δώσουν οποιαδήποτε δικαιολογία).

» Ξεμπάρκακα Ελλάδα και επειδή δεν έβρισκα δουλειά πήγα στο προξενείο για να με στείλει Κύπρο. Εκέστρεψα και αφού βρήκα δουλειά, πλήρωσα τα έξοδα ταξιδιού για να πάω το διαβατήριο μου. Αφου έμεινα ξανα χωρίς δουλειά έφυγα πάλιν για τα καράβια και επέστρεψα μετα 2 χρόνια αρχες του 81 - στη Κύπρο. Κάθησα γύρω στις 20 μέρες και όταν ζήτησα να φύγω

ξανα δεν μου έδιναν άδεια εξόδου».

Εδω ο Κεμαλ με δικαιολογημένη αγανάκτηση ρωτά:

«Μήπως όταν πρόκειται για E/Κυπρίους ναυτικούς που έρχονται στη Κύπρο για διακοπές αντιμετωπίζουν την ίδια μεταχείριση; Ή μήπως η δική μας πατρίδα δεν είναι η Κύπρος, δεν είμαστε και μες πολίτες αυτού του κράτους»

Και συνεχίζει ο Κεμαλ με την πικρα ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του:

«Αναγκάστηκα μετα να φύγω για τα κατεχόμενα όπου με κράτησαν και εκεί για 3 μέρες για ανακρίσεις και μετα έφυγα πάλι για Τουρκία και μετα Ελλάδα όπου δούλεψα 4 χρόνια».

» Είμαι στη Κύπρο εδω και ένα μήνα και φάχνω απεγνωσμένα για δουλειά. Αποτάθηκα παντού, στο γραφείο εργασίας, υπουργείο προεδρίας, Π.Ε.Ο. αλλά χωρίς αποτέλεσμα μέχρι σήμερα.

» Σε τρεις τόπους που με έστειλαν επειδή υπήρχε δουλειά δεν με πήραν επειδή είμαι T/κύπριος.

» Στο γραφείο ενημερίας που πήγα, με επιστολή του υπουργείου προεδρίας, μου είπαν να μου δώσουν £5 για να περάσω μέχρι να βρω δουλειά».

Εδω ο Κεμαλ με απόγνωση ρωτά:

«Όταν πεινω και θέλω να φάω και δουλειά δεν μου δίνει λεφτα καμια υπηρεσία, τι πρέπει να βρισκω, όταν κάνω; Να πάω να κλέψω νερο απο τα σπίτια και σταφύλι

απο τις κληματαριες τους;

» Θα κάνω υπομονη να κλείσουν και οι άδειες αυτη τη βδομάδα και θα δούμε τι μπορεί να γίνει - ειδαλιως θα αναγκαστω να φύγω για τα κατεχόμενα όπου έχω συγγενεις και φίλους και μπορεί να βρω ένα κομμάτι ψωμι για να μην πεθάνω της πείνας».

Αυτη είναι η ιστορία του ΚΕΜΑ - Κύπριου πολίτη αλλά που τυγχάνει T/Κύπριος του ναυτικού που αναγκάζεται να ταξιδεύει χωρίς διαβατήριο ή να μην ταξιδεύει και να μην μπορεί να πιάσει δουλειά στα καράβια επειδή του απαγορεύουν να φύγει απο την Κύπρο και ενω εδω δεν βρίσκει δουλειά και ούτε που γνιοιάζεται και κανεις γι' αυτο. Έχουμε μπροστα στα μάτια μας ακόμα μια ιστορία T/K θύμα των φυλετικών διακρίσεων και της έλλειψης οποιασδήποτε βοήθειας απο το κράτος και ας διατυμπανίζει η κυβέρνηση ότι οι T/K τυγχάνουν ισότιμης μεταχείρισης και βοήθειας με τους E/Κύπριους ή ότι έχουν ξεριζωθεί οι προκαταλήψεις ενάντια τους.

Μετα μπορεί να υπάρχουν και πολλοι (ακόμα και κόμματα και εφημερίδες που θέπερε

πρώτοι να γνωρίζουν αυτές τις καταστάσεις) που διερωτούνται γιατί οι T/K εμπιστεύονται τον Ντενκτας που πέφτουν θύματα της προπαγάνδας του.

Η εφημερίδα μας εδω και χρόνια επισημαίνει και καταγγέλλει την καταπίεση και εκμετάλλευση που δέχονται οι T/K του Νότου.

Αυτο που πρέπει να προσέξει ο καθένας, κάτι που βγαίνει και απο την ίδια την ιστορία του Κεμαλ είναι ότι η μορφή της καταπίεσης έχει αλλάξει μέσα στα πλαίσια του μοντέρνου αστικού κράτους.

Ας μη ζητάμε να δούμε την καταπίεση και εκμετάλλευση να εκφράζεται με τον βούρδουλα και τις αλυσίδες. Είναι αρκετο σήμερα - την εποχη των διαβατηρίων των ταυτοτήτων και της μισθωτής εργασίας - να μην σου δίνουν διαβατήριο, ταυτότητα ή άδεια εξόδου ή να εκμισθώνουν την εργασία σου στη βάση του αν οι γονεις σου έτυχε να είναι E/κύπριοι, για να μεινεις χωρίς δουλειά και να πεθάνεις της πείνας.

Στη καλύτερη περίπτωση που βρεις δουλειά θα αμειφθεις πάλι ανάλογα με το αν η μητρική σου γλώσσα είναι η Ελληνική ή όχι και ανάλογα με το θρήσκευμα που σου κόλλησαν στη κλήτη σου όταν γεννήθηκες.

Λόγια και Έργα

Απο αυτη τη σκοπιά κρίνοντας τα πράγματα, μπορούμε να πούμε ότι οι τελευταίες, πιο μαζικές και πιο συχνες αυτη τη φορα, αυτομολήσεις τουρκοκυπριακών οικογενειων προς τον ελεύθερο Κυπριακό Νότο, αποτελούν επαρκη και ελπιδοφόρο μαρτυρία ότι οι σύννοικοι αρχίζουν να βλέπουν ότι το μέλλον τους δεν μπορεί να βρίσκεται μήτε στα κατοχικά, μήτε στα διαμελιστικά ντε φάκτο της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κόλασης, αλλά στο σπάσιμο της επίπλαστης διαχωριστικής γραμμής και στην κατάλυση του τείχους του αίσχους, πράγμα που θα επέτρεπε στις δυο κοινότητες να συζητήσουν ειρηνικά, να απολαύσουν με δικαιοσύνη τους καρπούς της δουλειάς τους και να εξασφαλίζουν, με απόλυτη «ισότητα ευκαιριών» όλες τις κρατικές παροχές και τη συνδρομή των κοσμικών υπηρεσιών.

(Απο κύριο σχόλιο της προεδρικής «Ελευθεροτυπίας» της 24/8/85).

Μια ολόκληρη άβυσσος χωρίζει τα λόγια απο τα έργα του Προέδρου της κυβέρνησης και του εκφραστικού της οργάνου. Πόση υποκρισία κρύβουν τα πιο πάνω μας το δείχνουν οι καθημερινες ζωντανες μαρτυρίες των λίγων T/K που παραμένουν ακόμα στο νότο.

Καταγγελία Οσμαν Η ΚΥΠΛ/ΣΟΥ ΜΑΣ ΚΥΝΗΓΑ

Όταν η αστική τάξη αδυνατεί να διασφαλίσει τες συνθήκες για την ειρηνική και ανθρώπινη διαβίωση μερικών δεκάδων T/K που ζουν στο Νότο, τότε ο καθένας καταλαβαίνει πόσο αφτη η τάξη υποκρίνεται, σαν μιλά για λύση που να προνοει επιστροφή δεκάδων χιλιάδων T/K στα σπίτια τους στο Νότο.

Στο προηγούμενο φύλλο της Σοσιαλιστικής Έκφρασης αναφέρθηκαν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι T/K λόγω των συνθηκών διαβίωσης και εργασίας.

Στα προβλήματα αυτα πρέπει να προστεθούν και οι συνεχιεις παρενοχλήσεις της ΚΥΠ.

Το πρώτο δεκαήμερο του Αυγούστου η ΚΥΠ τους παρενοχλούσε συνέχεια. Την καταγγελία έκαμε σε μας ο Οσμαν Σαλέχ, ο οποίος μας είπε χαρακτηριστικά - «έχουμε πρόβλημα. Έρχονται κάθε δυο τρεις μέρες και μας ρωτούν. Γιατι εν φορεις πουκάμισο; Γιατι παίζει το ράδιο; που είναι ο τάδε T/Κύπριος»

Το πιο πάνω είναι χαρακτηριστικό της καταπίεσης απο την ΚΥΠ. Μπαίνουν στα σπίτια των T/K χωρίς να ζητήσουν άδεια και αρχίζουν τες παρατηρήσεις που είναι τες περισσότερες φορές άσχετες και γελοίες. (Αλήθεια, πόσοι άνδρες κυκλοφορούν και εργάζονται το καλοκαίρι χωρίς πουκάμισο;)

Συνεχίζοντας ο Οσμαν μας λέει «τούτο γίνεται κάθε λίγο καιρο. Δεν μας αφήνουν καθόλου ήσυχους».

Αφτη η καταγγελία αφήνει να φανει η λογική που υπάρχει στα μυαλα των οργάνων της ΚΥΠ για τους

T/Κύπριους.

Οι T/Κύπριοι είναι όλοι τους πιθανοι κατάσκοποι γιαφτο πρέπει να παρακολουθούνται αψητρα. Οι T/K όμως μια και δεν έχουν καμια πολιτική φωνη, αφτη η παρακολούθηση γίνεται καταπίεση και καταπάτηση στοιχειωδων ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Είναι αφτη η αντιμετώπιση που τους αναγκάζει να ζουν σ' ένα κλίμα αβεβαιότητας, και παράλληλα με την ανυπαρξία κυβερνητικού ενδιαφέροντος τους καταδικάζει σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης.

Όσο λίγα κι αν είναι τα άτομα που επηρεάζονται απο αφτη την κατάσταση, το ζήτημα είναι πολυ πιο σοβαρο. Απο τι φαίνεται οι διακηρύξεις για ενότητα, φιλία, επαναπροσέγγιση με τους χιλιάδες «T/Κύπριους του Βορρα» καταντούν άδειες και γελοίες όταν δεν μπορούμε να προστατεύσουμε μερικές δεκάδες T/K του Νότου.

Είναι γιαφτο που ήλθε ο καιρος η εργατική τάξη και οι οργανώσεις και τα κόμματα της να πάρουν ζεστα το ζήτημα και να σπρώξουν για την άμεση επίλυση του.

Πανίκος Σ

**ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗΝ Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΔΙΕΘΝΗ

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ

Η εξέγερση του μαύρου προλεταριάτου έχει σημάνει την αρχή του τέλους της λευκής αστικής εξουσίας και ταυτόχρονα έχει ανοίξει το δρόμο προς την επανάσταση.

Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που κήρυξε πρόσφατα η Κυβέρνηση Μπόθα σε 36 αστικές περιοχές δεν είναι τίποτε άλλο από το αποτέλεσμα του πανικού της μπροστα στη ραγδαία ανάπτυξη και την τεράστια δύναμη που αποχτούν όλο και περισσότερο οι οργανώσεις των μαύρων εργατών.

Μερικά από τα μέτρα που προβλέπει η κατάσταση έκτακτης ανάγκης είναι:

- Η δυνατότητα σύλληψης χωρίς ένταλμα και κράτηση μέχρι 2 βδομάδες.

- Απαγορεύεται στα μέσα ενημέρωσης να δημοσιεύουν τα ονόματα των συλληφθέντων χωρίς την άδεια των αρχών.

- Κανείς — ούτε ακόμα οι δικηγόροι — δεν μπορούν να έρχονται σε επαφή με τους συλληφθέντες χωρίς σχετική άδεια των αρχών.

- Τα δικαστήρια δεν μπορούν να αναμειχθούν σε ενέργειες των δυνάμεων ασφαλείας που έγιναν σύμφωνα με τις διατάξεις για την κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

- Οι δυνάμεις ασφαλείας μπορούν να διατάζουν οποιοδήποτε κάτοικο να μετακινηθεί σε άλλη περιοχή και αν αρνηθεί να τον αναγκάσουν με τη βία.

- Οι δημοσιογράφοι αποκλείστηκαν από περιοχές όπου βρίσκονται σε εξέλιξη εκκαθαρίσεις από τις δυνάμεις ασφαλείας.

Η πολιτική και στρατιωτική βία που επέβαλε το ρατσιστικό καθεστώς τον τελευταίο χρόνο για να περιορίσει την εξέγερση και να διατηρήσει το σύστημα φυλετικού διαχωρισμού (Απάρτχάιντ), και κατά επέκταση να προστατέψει τα κεφάλαια της αστικής τάξης, είχε σαν αποτέλεσμα το θάνατο 500 ατόμων. Μεταξύ αυτών μαθητόπαιδα τα οποία έχουν πυροβοληθεί εν ψυχρώ. 1400 άτομα κρατούνται χωρίς δίκη, κι όμως η Κυβέρνηση Μπόθα παραχωρεί νέα δικαιώματα και πιο ισχυρές εξουσίες στις στρατιωτικές δυνάμεις για να «αποφύγει τις δολοφονίες, την αναρχία και να αποτρέψει την επέκταση της βίας!!»

Το σύστημα φυλετικού διαχωρισμού δεν είναι απλώς η κυριαρχία των Λευκών πάνω στους Μαύρους. Είναι μια πολιτική προσαρμοσμένη στα συμφέροντα του Κεφαλαίου. Είναι ένα σύστημα ραμμένο στα μέτρα του Ιμπεριαλισμού. Είναι ένα σύστημα που αρνείται να δώσει πολιτικά δικαιώματα στο Μαύρο προλεταριάτο, για να κρατεί φοβισμένο, διχασμένο και ανοργάνωτο, για να το εκμεταλλεύεται άγρια.

Κρίση του Καπιταλισμού

Η εξέγερση του Μαύρου προλεταριάτου είναι αποτέλεσμα των αδιεξόδων και της οικονομικής κρίσης στην οποία βρίσκεται σήμερα το ρατσιστικό καθεστώς.

Ο μισθος των μαύρων εργατών δεν ξεπερνά τις £80 μηνιαίως για δουλειά πέρα των 60 ωρών την βδομάδα ενώ οι μισθοί των λευκών εργατών είναι εξαπλάσιοι. Πάνω από 2 εκατ. μαύροι είναι άνεργοι ενώ προσλαμβάνονται όλο και λιγότεροι μαύροι εργάτες. Ο πληθωρισμός μέχρι το τέλος του χρόνου προβλέπεται να ξεπεράσει το 20%.

Η κρίση όμως του Καπιταλισμού δεν περιορίζεται στα κτηνήματα του Μαύρου προλεταριάτου αλλά άρχισε να κτυπά και τους Λευκούς εργάτες. 600,000 εργαζόμενοι στο Δημόσιο τομέα έχουν ειδοποιηθεί ότι θα τους αποκοπεί το ένα τρίτο από το 13ο μισθο ενώ στον ιδιωτικό τομέα εξαναγκάζονται να δουλεύουν υπερωρίες χωρίς επιπρόσθετη αμοιβή. Οι ετήσιες προσαυξήσεις έχουν περιοριστεί σε λιγότερο από την αύξηση του τιμαριθμού.

Ενώ οι μαύροι εργάτες έχουν συνηθίσει σ' αυτές τις επιθέσεις, για τους λευκούς είναι μια έκπληξη. Αυτό αποδεικνύει ότι ο καπιταλισμός όταν βρίσκεται σε κρίση δεν ξεχωρίζει στην ουσία Λευκούς και Μαύρους εργάτες. Μπροστά στην υπεράσπιση των συμφερόντων του, κτυπά ολόκληρη την Εργατική Τάξη, είτε αυτή αποτελείται από μαύρους, είτε από λευκούς, ξεσκεπάζοντας έτσι τον εαυτό του και το ρόλο των φυλετικών διακρίσεων — που δεν είναι άλλος από το να εξυπηρετεί τα αστικά συμφέροντα.

Ο τρόμος των αστών μεγαλώνει μέρα με την μέρα βλέποντας τους ξένους επενδυτές να αποσύρουν τα κεφάλαια τους φοβούμενοι κλιμάκωση της εξέγερσης των μαύρων. Ήδη το νόμισμα της χώρας έχει σημειώσει μεγάλη πτώση.

Η Δύναμη της Εργατικής Τάξης

Η νέα σκληρή επίθεση των ρατσιστών (κατάσταση έκτακτης ανάγκης) αντανακλά το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται σήμερα το καθεστώς και το φόβο των

καπιταλιστών μπροστα στην τεράστια δύναμη των Μαύρων εργατών και της νεολαίας. Εκφράζει ακόμα την αποτυχία της πρόσφατης απόπειρας τους να διαιρέσουν και αποπροσανατολίσουν το μαύρο προλεταριάτο με ψευτομεταρρυθμίσεις και υποσχέσεις.

Η ταχτική της βάνουσης βίας που ακολούθησε το ρατσιστικό καθεστώς τον τελευταίο χρόνο, αντι να τρομοκρατήσει την Εργατική Τάξη — όπως θα ήθελαν — την ανάγκασε να οργανωθεί. Γι' αυτό και οι σημερινές επιθέσεις των αστών θα έχουν εντελώς διαφορετικά αποτελέσματα από εκείνα της δεκαετίας του '60. Την εποχή εκείνη, η έλλειψη επαναστατικής ηγεσίας με προοπτικές και πρόγραμμα οδήγησαν το κίνημα στην εξάρτηση από μικροαστους ηγέτες και τελικά στην ήττα. Σήμερα η αστική επίθεση θα προσκρούσει πάνω σε μια πολύ καλά οργανωμένη Εργατική Τάξη. Υπάρχει ακόμα μια σημαντική διαφορά εκείνης της περιόδου με τη σημερινή. Τότε το σύστημα στηριζόταν στην οικονομική βάση που τούδωσε η μεταπολεμική άνθιση σήμερα όμως τα αποθέματα του έχουν καταβροχθιστεί από την οικονομική κρίση και το οικοδόμημα τρίζει.

Παρα την αδυναμία της επαναστατικής ηγεσίας, υπάρχει μια τεράστια ανάπτυξη των οργανώσεων της νεολαίας, ενώ η Εργατική Τάξη έχει κτίσει δυνατά ανεξάρτητα συνδικάτα που υπόκεινται σε μεγάλο βαθμό στο δημοκρατικό έλεγχο των εργατών. Για πρώτη φορά στην ιστορία του κινήματος των Μαύρων υπάρχει τόσο υψηλή πολιτική συνείδηση, οργάνωση και συνοχή. Οι μάζες έχουν συνειδητοποιήσει ότι μόνο με μια επαναστατική πορεία θα μπορέσουν να ελευθερωθούν από το ρατσιστικό καθεστώς, την καταπίεση και την μιζέρια που τους έχει ρίξει το καπιταλιστικό σύστημα. Για πρώτη φορά οι συντεχνίες έχουν αναλάβει πολιτική δράση και έχουν συνδέσει τα οικονο-

μικά τους αιτήματα με πολιτικές απαιτήσεις και δικαιώματα. Για πρώτη φορά έχουν αμφισβητήσει το καπιταλιστικό σύστημα και μαζί με το επίδομα ανεργίας, και κατώτατο όριο μισθού απαιτούν κρατικοποίηση των τραπεζών, των ορυχείων, των εργοστασίων και των μεγάλων φάρμων.

Το ψηλό πνεύμα αγωνιστικότητας και ενότητας των εργατών, φαίνεται και από τις επιτυχίες που είχε το εργατικό κίνημα που είχε τον περασμένο χρόνο και φέτος. Το Σεπτέμβρη του '84 ξέσπασε απεργία στα χρυσορυχεία που τερματίστηκε μόνο μετά από χορήγηση αύξησης 16%. Το Νιόβρη του ίδιου χρόνου ξέσπασε στην περιοχή Τρανσβαάλ 48ωρη γενική απεργία με συμμετοχή πάνω από 80% των εργατών των βασικών βιομηχανιών και χαρακτηρίστηκε σαν η μεγαλύτερη απεργία που έγινε τα τελευταία 10 χρόνια. Στις αρχές του '85 οι αστοί αναγκάστηκαν να παραχωρήσουν ψηλότερα ημερομίσθια από ότι ήθελαν. Μετά από 20 μηνών μοπούκοτς των λεοφορειών οι μαύροι εργάτες κατόφεραν να σταματήσουν την αύξηση των εισιτηρίων στα μεταφορικά μέσα. Οι εργάτες καταλαμβάνουν εργοστάσια και συνεχίζουν την παραγωγή χωρίς την ανάγκη των αφεντικών ενώ ο μαύρος κληθυσμός μοπούκοτς τα καταστήματα των λευκών. Οι φοιτητές και οι μαθητές γύρω από το Τζιοχάνεσπουρκ και την περιοχή Ντέρπαν μοπούκοτάρουν τα μαθήματα.

Σήμερα οι αστοί κεφαλαιοκράτες δεν μπορούν με κανένα τρόπο να ελέγξουν την Εργατική Τάξη και την νεολαία. Δεν είναι τυχαίο γεγονός ότι οι εξεγέρσεις συμβαίνουν στις βιομηχανικές περιοχές, ούτε ότι οι περιοχές όπου κηρύχθηκε κατάσταση έκτακτης ανάγκης είναι όλες αστικές. Είναι ακριβώς εκεί όπου βρίσκεται το προλεταριάτο οργανωμένο, συνειδητοποιημένο, έτοιμο για κάθε μάχη.

Η επανάσταση των σκλάβων

Ενότητα Μαύρων - Λευκών Εργατών και Διεθνής Υποστήριξη

Πολύ συνειδητά το μαύρο προλεταριάτο έχει βάλει σαν στόχο να κερδίσει την συμπάρασταση των λευκών εργατών. Αυτός είναι και ο μόνος τρόπος για να αφαιρέσει την κοινωνική βάση του καθεστώτος. Σήμερα η πλειοψηφία του μαύρου και λευκού προλεταριάτου γνωρίζει πολύ καλά πως όταν οι αστοί πετύχουν να κτυπήσουν ένα μέρος της Εργατικής Τάξης αμέσως μετά θα στραφούν προς το υπόλοιπο μέρος. Μαύροι και Λευκοί εργάτες, μαζί ενωμένοι, θα μπορέσουν να παλαίσουν πιο αποτελεσματικά για την ανατροπή του ρατσιστικού καθεστώτος και την αντικατάστασή του με μια κυβερνήση βασισμένη στις οργανώσεις των εργατών.

Παρ' όλα αυτά, για να νικήσει η Εργατική Τάξη της Ν. Αφρικής χρειάζεται και την έμπραχτη υποστήριξη του παγκόσμιου προλεταριάτου που έχει ήδη αρχίσει να εκδηλώνεται υπο μορφή απεργιών και διαδηλώσεων. Οι εργάτες στο Σαν Φρανκίσκο και την Αυστρία έχουν απεργήσει για υποστήριξη του αγώνα που διεξάγει το προλεταριάτο της Ν. Αφρικής. Οι εργάτες των αποθηκών

τάξης, τη διάθεση της για αγώνα, υπάρχουν προβλήματα σε επίπεδο ηγεσιών. Οι ηγεσίες της εργατικής τάξης βρίσκονται συχνά σε πολιτική και ιδεολογική μεταξύ τους σύγκρουση και πολλές φορές δρουν μεμονωμένα. Πολλές φορές τα συνδικάτα σπρωγμένα από τη γενίκευση του αγώνα και από την αποφασιστικότητα των εργατών αναγκάστηκαν να παίζουν το ρόλο της πολιτικής ηγεσίας. Η ανάγκη ενός μαζικού επαναστατικού εργατικού κόμματος είναι ολαφάνερη. Ωστόσο το να χτιστεί ένα κόμμα έξω από τα συνδικάτα είναι πολύ δύσκολο. Γι' αυτό και πολύ εύστοχα τα συνδικάτα έχουν κινηθεί προς το Ενιαίο Δημοκρατικό Μέτωπο (Ε.Δ.Μ.) με το οποίο και συνεργάζονται στενά. Μέσα απ' αυτό το κίνημα οι Μαρξίστες και η Εργατική Τάξη θα πρέπει να παλαίσουν για την υλοποίηση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος.

Η Εργατική Τάξη θα πρέπει να γυρίσει την πλάτη στους φιλελεύθερους αστούς αρνούμενη κάθε συνεργασία με οποιαδήποτε τμήματα της Αστικής Τάξης. Δεν πρέπει να δείξει καμία εμπιστοσύνη στην αστική τάξη στον αγώνα της για ανατροπή του ρατσιστικού καθεστώτος.

«Dunies» στο Δουβλίνο βρίσκονται εδώ και 13 μήνες σε απεργία αρνούμενοι να χειριστούν προϊόντα που φθάνουν από την Ν. Αφρική. Έξω από την Πρεσβεία της Ν. Αφρικής στο Λονδίνο ξέσπασαν διαδηλώσεις στις οποίες η αστυνομία χρησιμοποίησε δακρυγόνα και συνέλαβε 18 διαδηλωτές. Στις Η.Π.Α. έχει δημιουργηθεί κίνημα για την «ελεύθερη Ν. Αφρική».

Η Εργατική Τάξη της Ν. Αφρικής θα πρέπει να εντείνει τις προσπάθειες της προς αυτή την κατεύθυνση και να δημιουργήσει απευθείας διασυνδέσεις με τα συνδικάτα των γειτονικών χωρών και του παγκόσμιου προλεταριάτου γενικότερα για μια πιο στενή συνεργασία.

Επαναστατική Πορεία

Παρ' όλη την συνειδητοποίηση της εργατικής

Παράλληλα, θα πρέπει να συνδέσει τα δημοκρατικά, οικονομικά και κοινωνικά αιτήματα, όπως και τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα με την αναγκαιότητα της ανατροπής του καπιταλισμού. Μόνο έτσι θα εξασφαλιστεί η πολιτική ανεξαρτησία της Εργατικής Τάξης και θα συνδεθεί το εργατικό κίνημα με το λαϊκό και τη νεολαία ενάντια στους αστούς κεφαλαιοκράτες, ανοίγοντας το δρόμο προς την επανάσταση.

Μόνο μια επαναστατική κίνηση των μαζών βασισμένη στην Εργατική Τάξη, που θα τραβήξει μαζί της την αγροτιά και τον υπόλοιπο κληθυσμό θα δώσει τέρμα στην πολιτική του απάρτχάιντ και στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

Ούτε μια δραχμη στον καπιταλιστη

Οι 4,500 εργάτες των Ναυπηγείων Σκαραμαγκα και μαζί τους ολόκληρο το εργατικό κίνημα γιορτάζουν μια μεγάλη και ιδιαίτερα σημαντική νίκη.

Μια νίκη που η σημασία της, δεν βρίσκεται στο γεγονός ότι δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για την εξασφάλιση της δουλειας τους μετα την εξαγορα του Ναυπηγείου από την ΕΤΒΑ. Ούτε φυσικά για τον τρόπο που «λύθηκε» το ζήτημα, με την άμεση δηλαδή καταβολή στο Νίαρχο 13 εκατ. δολλαρίων και την ανάληψη των χρεών του που φτάνουν περίπου τα 80 δισεκατομμύρια δραχμές.

Γιορτάζουν οι εργάτες γιατί ξέρουν ότι χωρίς τον αγώνα τους το Ναυπηγείο θα ήταν σήμερα κλειστό και θα γινόταν θυσία στο βωμό της καπιταλιστικής κρίσης, και οι ίδιοι οι εργάτες θα σκούριαζαν έξω από την παραγωγή μαζί με τους γερμανούς και τις δεξαμενες του Ναυπηγείου, όπως σκουριάζουν σήμερα 350 χιλιάδες συνάδελφοι τους.

Η εξέλιξη του πεντάμηνου αγώνα των εργατών του Ναυπηγείου ήταν μια καθημερινή αποκαλύψη του πως αναπτύσσεται η συνείδηση της εργατικής τάξης και πω οδηγείται σε επαναστατικά συμπεράσματα μέσα από τη φωτιά των γεγονότων.

Όταν ο Νίαρχος τον Απρίλη του 85 έκλεισε το εργοστάσιο πετώντας στους δρόμους 4,500 οικογένειες — σε μια περίοδο παραμονής εκλογών — οι εργάτες έδωσαν εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση για να προχωρήσει στη λύση του προβλήματος. Όμως κατάλαβαν χμέσως πως χωρίς τη δική τους συμμετοχή η λύση δεν θα ερχόταν εύκολα.

Έτσι προχώρησαν στην περιφρούρηση των εγκαταστάσεων, καταλαμβάνοντας ουσιαστικά το εργοστάσιο, εμποδίζοντας έτσι τον Νίαρχο να ξεπαστρέψει τα μηχανήματα και τις εγκαταστάσεις, διατηρώντας ουσιαστικά το Ναυπηγείο σε δυνατότητα άμεσης λειτουργίας. Από την άλλη, επειδή καταλαβαίνουν ότι η κυβέρνηση δεν ήταν διατεθειμένη να προχωρήσει αποφασιστικά στο πάρσιμο του ναυπηγείου, το σωματείο των εργαζομένων αποκάλυψε τα σκάνδαλα και τις κομπίνες του Νίαρχου αποδεικνύοντας ότι όχι μόνο δεν του χρωστάμε αλλά χρωτεί κιόλας δισεκατομμύρια, δείχνοντας στην κυβέρνηση το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει, δηλαδή, την ΑΜΕΣΗ κοινωνικοποίηση χωρίς δραχμη αποζημίωσης.

Παρόλα αυτά η κυβέρνηση προχώρησε σε ατέλειωτες διαπραγματεύσεις συζητώντας

απαράδεκτους όρους του Νίαρχου, υποχωρώντας στις πιέσεις της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας», χω-

ρήμη περισσότερο, να απαιτείται όλο και πιο πολλά φτάνοντας στο σημείο να σταματήσουν οι διαπραγματεύσεις, παρά το γεγονός ότι από τα μέσα του Ιούλη είχε αναγγελθεί η συμφωνία εξαγοράς και το σχετικό προσύμφωνο έπρεπε να υπογραφεί την 1η Αυγούστου.

την ανακοίνωση του σωματείου τους «Η ΤΡΙΑΙΝΑ» που δείχνει την διάθεση αλλά και την ωριμότητα των εργατών.

«... οι εργαζόμενοι του Σκαραμαγκα με συνεισθήση ευθύνης βροντοφωνάζουν. **ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ, το ναυπηγείο να περάσει στο Δημόσιο**

μεγάλος αριθμός εργαζομένων σαφής εξακολούθησαν να δίνουν στους εργάτες του Ναυπηγείου την ηγετική θέση στον αγώνα για το προχώρημα της αλλαγής. Γιατί τα ναυπηγεία είναι βιώσιμα και μπορούν τώρα χωρίς τον Νίαρχο να γίνουν ανταγωνιστικά και να δου-

και να λειτουργήσουν συνολικά το ναυπηγείο. Να το ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΟΥΝ.

Την ίδια στιγμή η πείρα έχει δείξει ότι όπου δεν έγινε αφτο - και δεν έγινε πουθενά - και οι επιχειρήσεις διοικούνται από διορισμένους «τεχνοκράτες» και η συμμετοχή των εργαζομένων στην διοίκηση είναι τυπική, κανένα πρόβλημα δεν λύθηκε. Ίσα - ίσα χειροτερεύουν τα ελλείμματα και οι ζημιές μεγαλώνουν όπως για παράδειγμα η Πειραική Πατραϊκή που είχε μέσα στο 1984 6 δισ. ζημιές!!

Γιαφτο το ναυπηγείο πρέπει να λειτουργήσει κάτω από άμεσο εργατικό έλεγχο και με αποφασιστική συμμετοχή των εργαζομένων στη διοίκηση.

Αυτο που πρέπει λοιπόν να δούμε είναι ότι ο αγώνας των εργατών του Σκαραμαγκα δεν έχει τελειώσει ακόμα. Πρέπει με θάρρος και ετοιμότητα, με τη χροιά της σημερινής νίκης και την ανησυχία για το μέλλον να παλαίψουν για την άμεση λειτουργία του ναυπηγείου, για την εξασφάλιση του δικαιώματος στη δουλειά ΟΛΩΝ των εργατών, και πάνω απ' όλα για να περάσει το ναυπηγείο κάτω από τον απόλυτο έλεγχο μας.

Ο αγώνας των εργατών του Σκαραμαγκα, για πέντε μήνες ήταν ο φάρος που πάνω του στρέφονταν τα μάτια ολόκληρου του εργατικού κινήματος. Είναι σίγουρο πως στους μήνες αυτούς χιλιάδες εργάτες μάθιξαν μαζί με τους εργάτες του Σκαραμαγκα πως πρέπει για να φτάσουμε στη νίκη να έχουμε εμπιστοσύνη και αποφασιστικότητα, θάρρος και αυτοπάρνηση, μαζικότητα και πίστη στις δικές μας δυνάμεις.

Στους μήνες που ερχονται, στους μήνες που πλατύτερα στρώματα εργατών θα βγουν στο δρόμο που περπάτησαν πρώτοι οι εργάτες του Σκαραμαγκα είναι σίγουρο πως η εδραίωση της νίκης και η πάλη για να περάσει στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΤΑ ΧΕΡΙΑ θα δείχνει και πάλι το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει το εργατικό κίνημα.

Αφτο που μας κάνει αισιόδοξους για τις αυριανές μεγαλύτερες νίκες, αφτο που μας εγγυάται ότι ξεμερώνουν καλύτερες μέρες για την τάξη μας είναι η πείρα που αποκτήθηκε και το ανέβασμα της συνείδησης του εργατικού κινήματος από την μάχη των εργατών στα Ναυπηγεία του Σκαραμαγκα.

Η μεγαλειώδης νίκη των εργατών στη ναυπηγεία του Σκαραμαγκα, με το πέρασμα του Ναυπηγείου στο Δημόσιο αποτελεί φάρο για ολόκληρο το εργ. κίνημα. Στη προηγούμενη περίοδο το εργατικό κίνημα στηρίξε το ΠΑΣΟΚ. Περιορίσε τις συνδικαλιστικές του διεκδικήσεις και στράφηκε στο πολιτικό επίπεδο στηρίζοντας το ΠΑΣΟΚ στην Εκλογή Σαρτζετάκη, δίνοντας πλειοψηφία στο ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του Ιούνη. Σήμερα όμως δεν είναι καθόλου διατεθειμένοι να δεχτεί να φορτωθεί στους ώμους του το βάρος της καπιταλιστικής κρίσης. Έχει την δύναμη και θα προχωρήσει. Το παράδειγμα των εργατών του Σκαραμαγκα ακολούθησαν οι οικοδόμοι όπου πραγματοποίησαν κάτι το εκπληκτικό. Κατάφεραν οι οικοδόμοι να ΕΠΙΒΑΛΟΥΝ το 7ωρο-35ωρο παρα την εχθρική στάση της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Έτσι στο Λεκανοπέδιο της Αττικής το 93% των οικοδόμων επέβαλαν το 7ωρο-35ωρο - μέτρο ενάντια στη ανεργία, που στους οικοδόμους είναι γύρω στο 60% - και ακόμα το 91% παίρνουν πλήρεις απολαβές. Καθημερινά το παράδειγμα της Αττικής ακολουθούν και άλλες πόλεις όπως η Θεσσαλονίκη, τα Γιάννενα, το Αγρίνιο, η Πάτρα κ.α.

Το Κυπριακό εργατικό κίνημα έχει πολλά να κερδίσει από τις πλούσιες εμπειρίες του Ελληνικού κινήματος όπως εξελίσσονται τα τελευταία λίγα χρόνια. Το τι συμβαίνει σήμερα στη Ελλάδα είναι η μουσική του μέλλοντος του Κυπριακού κινήματος. Μπροστά σ' αυτές τις πρωτοφανείς απεργιακές αγωνιστικές κινητοποιήσεις ιστορικής σημασίας ενδεικτικές της ταξικής συγκρούσης που υπάρχει σήμερα στη Ελλάδα ο τύπος και το ΡΙΚ τηρούν σιγήν ιχθύος. Σαν απάντηση σαφή τη συνωμοσία σιωπής που κρύβει το φόβο της δεξιάς και των ηγετών της αριστεράς μήπως και «κολλήσουν» οι Κύπριοι εργάτες το σύνδρομο του Ελληνικού εργατικού κινήματος δημοσιεύουμε άρθρο ανταποκριτή μας για την μεγαλειώδη νίκη των απεργών του Σκαραμαγκα.

ρις να προχωρήσει σε διαχειριστικό έλεγχο που θα έβγαζε στην επιφάνεια αφτο που είχαν ήδη καταγγείλει οι εργαζόμενοι, ότι ο Νίαρχος ΧΡΩΣΤΕΙ δεν του χρωστάμε, ότι το ναυπηγείο δεν του ΑΝΗΚΕΙ. Στες προτάσεις των Εργατών απαντούσε ότι δεν μπορεί να προχωρήσει στην κοινωνικοποίηση γιατί δεν επιτρέπεται από το Σύνταγμα!! Άρθρο 197 για την προστασία του ξένου κεφαλαίου. (Αν όμως ο Καρμανλής για λόγους «εθνικού συμφέροντος» όπως είχε πει προχώρησε στην κρατικοποίηση του συγκροτήματος Ανδρέαδη, τότε γιατί δεν θα μπορούσε πολύ πιο έφκολα να κάνει το ίδιο η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ;)

Έτσι με τη μέθοδο αφτη ήταν επόμενο ο Νίαρχος να αποβραχυθεί α-

Η κατάσταση αφτη έφερε μια νέα ποιότητα στον αγώνα και στα αιτήματα των εργατών που πέντε μήνες ΑΝΕΡΓΟΙ ζούσαν από τα ψίχουλα του ανεργιακού επιδόματος (ΟΑΕΔ).

Αγνοώντας του εργαζόμενους και τις προτάσεις τους η κυβέρνηση έδωσε στους εργαζόμενους να κατανοήσουν καλύτερα ποιος είναι ο εχθρός και πως πρέπει να αντιμετωπιστεί αφτη η κατάσταση, προχώρησαν σε κλιμάκωση του αγώνα. **Πραγματοποίησαν μια μεγάλη συγκέντρωση, πορείες με κεντρικό σύνθημα αφτο που αύριο θα φωνάζει όλη η εργατική τάξη «ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗ».**

Χαρακτηριστικό είναι το απόσπασμα από

χωρίς να πάρει δραχμη ο Νίαρχος, τον τρόπο ας τον βρει η Κυβέρνηση. Εμάς λίγο μας ενδιαφέρει αν λέγεται επίταξη η οτιδήποτε άλλο».

Ήταν ακριβώς αφτη η κινητοποίηση και η προγραμματισμένη καθιστική συγκέντρωση στο Σύνταγμα μέχρι να δοθεί λύση που επέστρεψε την διαδικασία και το Ναυπηγείο πέρασε στο Δημόσιο, δυστυχώς με τεράστιες παραχωρήσεις στον Νίαρχο (σαφτόν που 28 ολόκληρα χρόνια πλούτιζε από τον ιδρώτα και το αίμα χιλιάδων εργατών).

Ο αγώνας των εργατών έφερε έστω και με αφτο τον τρόπο κάτω από τον έλεγχο του κράτους την μεγαλύτερη Βιομηχανική μονάδα της χώρας.

Η στρατηγική σημασία της επιχείρησης και ο

λέψουν προς όφελος των εργατών και της οικονομίας, αλλά μέσα στα πλαίσια ενός ΕΘΝΙΚΟΥ ΦΟΡΕΑ Ναυπηγοεπισκευών. Γιατί όσο παραμένουμε μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού δεν πρόκειται να υπάρξει λύση. Ακόμη και η κοινωνικοποίηση μεμονωμένων επιχειρήσεων δεν μπορεί να βγάλει την οικονομία από την κρίση και το αδιέξοδο.

Όμως η σωστή λειτουργία του ναυπηγείου, η βιωσιμότητά του, η άφξηση της παραγωγικότητας και ο αποφασιστικός ρόλος που μπορεί να παίξει στην Ελληνική οικονομία είναι ζητήματα των ιδίων των εργατών. Όπως αποδείχτηκε οι εργάτες ξέρουν καλά όχι μόνο να δουλεύουν στα «σκαρια» αλλά

Η επιστροφή των προσφύγων

ΑΠΑΡΑΓΡΑΠΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ Η ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ;

Με αφορμή τις δηλώσεις Ντενκας σχετικά με το θέμα της επιστροφής των προσφύγων στα σπίτια τους, τόσο ο κυβερνητικός εκπρόσωπος όσο και το ΔΗΚΟ προσβλήθηκαν και χαρακτηρίσαν το δικαίωμα της επιστροφής «καθολικό αίτημα και θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα» και «απαράγραπτο δικαίωμα» επικαλούμενοι και τα ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών. Πόσο όμως ειλικρινείς είναι αυτοί οι χαρακτηρισμοί;

Απο το 1974 και το ξεσπίτωμα διακόσιων χιλιάδων Ελληνοκυπρίων από τις κατεχόμενες περιοχές και το διώξιμό τους στο Νότο το σύνθημα της επιστροφής των προσφύγων αποτέλεσε το απαραίτητο συμπλήρωμα του προγράμματος όλων των Ε/Κ κομμάτων. Ιδιαίτερα στα πρώτα χρόνια μετά την εισβολή ήταν αδύνατο να γίνει οποιαδήποτε πολιτική δουλειά χωρίς αυτό το σύνθημα που ανατακτούσε τα αισθήματα ολόκληρου του Κυπριακού λαού.

Όσο έχουν περάσει αρκετά χρόνια από τότε και τα αισθήματα των μαζών είναι σήμερα πολύ διαφορετικά. Σήμερα κανένας δεν πιστεύει πως είναι δυνατή η επιστροφή όλων των προσφύγων ή ακόμα ενός μεγάλου αριθμού προσφύγων, αν εξαιρέσει την ειδική περίπτωση του Βαρωσιού. Αντίθετα οι διάφορες δηλώσεις και ανακοινώσεις που αναφέρονται στην επιστροφή των προσφύγων αντιπροσωπεύονται από τις πλατειές εκφράσεις χωρίς καμμία σημασία.

Αυτή η αλλαγή στη συνείδηση των μαζών δεν είναι τυχαία. Μετά από μια δεκαετία στο νότο, χωρίς καμμία πειστική προοπτική για επιστροφή τα σκέττα συνθήματα καταντούν για τους πρόσφυγες κενά ευχολόγια. Πολύ περισσότερο γιατί πίσω από την συνθηματολογία η πραχτική πολιτική όλων ανεξαιρέτα των πολιτικών ηγεσιών δεν αφήνει κανένα περιθώριο αμφιβολίας: όλοι ανεξαιρέτα έχουν στην πράξη δεχτεί πως η μεγάλη πλειοψηφία των προσφύγων δεν θα γυρίσει στα σπίτια τους.

Αυτό δεν είναι καθόλου καινούρια εξέλιξη. Αυτό που ο Ντενκας αποκαλεί «ανταλλαγή πληθυσμών» έγινε αναπόφευκτο όταν η Εθνοφρουρά συλλάμβανε

σε αιχμαλώτους πολέμου, όταν η διακυβέρνηση Κληρίδη αντι να πάρει στο δικαστήριο τους δολοφόνους της Τόχνης και να προστατέψει τους Τουρκοκύπριους προτίμησε να παραδώσει τα γυναικόπαιδα στον Ντενκας. Πήρε τη νομική του κάλυψη με την αποδοχή της διζωνικής ομοσπονδίας και της υποβολής χαρτών από τον Μακάριο και μήχαν οι υλικές βάσεις για την αποδοχή

του από τους πρόσφυγες με τη δημιουργία των συνοικισμών. Καμμία πολιτική ηγεσία δεν αντιστάθηκε σ' αυτή την πορεία. Κι όμως, καμμία πολιτική ηγεσία δεν έχει την τόλμη να πει ανοιχτά πως έχει δεχτεί ότι οι πρόσφυγες δεν θα επιστρέψουν. Έτσι συνεχίζεται το τελετουργικό αναμάσημα «όλοι οι πρόσφυγες στα σπίτια τους» από ανθρώπους που ξέρουν πολύ καλά πως παίζουν με τα αι-

σθήματα των προσφύγων με τον χειρότερο τρόπο.

Η συνέχιση αυτής της δημαγωγίας είναι ταυτόχρονα και ένδειξη των αδιεξόδων της πολιτικής ηγεσίας της Κύπρου. Η δεξιά, αφού έχει δοκιμάσει το κάθε τι για να «λύσει» το κυπριακό είναι αναγκασμένη να υποτάσσεται φραστικά σ' αυτό που νομίζει πως είναι το αίσθημα των μαζών. Τα αριστερά κόμματα, αιχμαλωτισμένα στη λογική του καπιταλισμού δεν μπορούν να δώσουν καμμία πραγματική προοπτική στις εργατικές μάζες. Έτσι η ΕΔΕΚ συνθηματολογεί για επιστροφή ενώ παράλληλα δέχεται τη λογική των συνομιλιών και το ΑΚΕΛ δεν τολμά να εγκαταλείψει το σύνθημα παρ' όλο που κάμνει ότι μπορεί για να το διαβρώσει.

Όμως για τους πρόσφυγες, και για την εργατική τάξη γενικά, η

επιστροφή δεν είναι το κύριο πρόβλημα. Η εισβολή του 74 και το μαζικό ξεσπίτωμα των προσφύγων ήταν μια από τις μεγαλύτερες τραγωδίες της ιστορίας της Κύπρου. Η αστική τάξη και οι κυβερνήσεις της δεν μπόρεσαν ούτε να την ανακόψουν ούτε να αντιστρέψουν την πορεία προς την διχοτόμηση. Δεν υπάρχει καμμία ένδειξη ότι θα μπόρεσουν να κάμνουν οτιδήποτε περισσότερο στα επόμενα χρόνια.

Η μόνη τάξη που μπορεί να λύσει το πρόβλημα της επιστροφής, είναι η εργατική τάξη παίρνοντας η ίδια την εξουσία και σπάζοντας τους εθνικούς διαχωρισμούς: όχι με να βλέπει πίσω στην κατάσταση πριν το 74, αλλά μπροστά - σε μια σοσιαλιστική Κύπρο όπου ο εθνικός διαχωρισμός δεν θα καθορίζει τις σχέσεις των ανθρώπων.

Θέμος Δημητρίου

Κάτω από την πίεση της οικονομικής κρίσης

ΑΠΕΙΛΟΥΝΤΑΙ ΝΕΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ

Προτού μεσολαβήσει η καλοκαιρινή περίοδος βρεθήκαμε αντιμέτωποι σε μια συντονισμένη επίθεση του αστικού κόσμου, που κύριο στόχο της είχε το κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των μαζών.

Οι αστοί και οι εκπρόσωποι τους όπως ΟΕΒ, ΚΕΒΕ, υπουργείο οικονομικών - έχοντας να αντιμετωπίσουν μια σειρά από οικονομικά προβλήματα που έχουν συσσωρευτεί, όπως και το φάσμα της γενικότερης οικονομικής κρίσης που ήδη έπληξε στο σύνολο του σχεδόν τον καπιταλιστικό κόσμο, δεν βλέπουν πως θα τα ξεπεράσουν αφήνοντας ανενόχλητα τα προνόμια και τα κέρδη τους, παρα μόνο κτυπώντας μισθούς, και μεροκάματα και γενικά το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Έτσι είδαμε τον υπουργό οικονομικών του Μάη να προτείνει στο υπουργικό συμβούλιο δέσμη από μέτρα που πρέπει να παρθούν για ξεπέρασμα των οικονομικών προβλημάτων. Τα κυριώτερα από αυτά τα μέτρα είναι:

1. Εισαγωγή του φόρου προστιθέμενης αξίας (VAT).
2. Παγοποίηση για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων.
3. Μείωση των επιτοκίων και επιχορηγημάτων.
4. Τριποποίηση του τρόπου υπολογισμού του τμηρικού επιδόματος κλπ.

Το ΚΕΒΕ και ΟΕΒ μέσα στον Ιούλη (μήνας καταβολής του τμηρικού επιδόματος) για μέρες απειλούσαν ότι δεν θα καταβάλουν το τμηρικό με τη δικαιολογία ότι τους ήταν αδύνατο να αντεπεξέλθουν με το κόστος που δημιουργείται.

Τελικά αν η δεξιά κυβέρνηση του Κυπριανού δεν τόλμησε να προχωρήσει στα πιο πάνω μέτρα δεν οφείλεται σε τίποτα άλλο παρα στην ασάθεια και αδυναμία της να αντιμετωπίσει την αντίδραση του εργατικού κινήματος που ταυτόχρονα θα είχε να αντιμετωπίσει και την πολιτική κρίση και πολεμική του ΑΚΕΛ-ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ που εντείνεται από τον πε-

ρασμένο Φεβράρη.

Το πως θα αντιμετωπιστούν η οικονομική κρίση και το εργατικό κίνημα θα πρέπει σαν ένα από τους πιο σοβαρούς ίσως παράγοντες που έσπρωξαν τα δυο κόμματα της δεξιάς στις πρόσφατες συνομιλίες για συνεργασία μεταξύ τους.

Με το τέλος της περιόδου των διακοπών του Αυγούστου βλέπουμε ξανά την κυβέρνηση μέσω του υπουργείου οικονομικών να επανέρχεται στο παλιό μοτίβο της ανάγκης για λήψη μέτρων που θα μπορούσαν να λύσουν τα προβλήματα της οικονομίας. Μέτρα που δεν θα διαφέρουν φυσικά από τα προηγούμενα.

Το βασικό συμπέρασμα που μπορεί να βγει από τη μέχρι σήμερα πολιτική της κυβέρνησης είναι ότι αργά ή γρήγορα θα αναγκαστεί να προχωρήσει στη λήψη των πιο πάνω μέτρων, όσο κι αν το ισοζύγιο δυνάμεων που υπάρχει σήμερα και σε πολιτικό αλλά και ταξικό επίπεδο δεν ευνοεί κάτι τέτοιο και όσο και να θέλει να αναβάλλει συνεχώς αντιμετώπιση της ενάντια στους εργαζομένους.

Θα είναι αναγκασμένη να ακολουθήσει σκληρή οικονομική πολιτική ενάντια στους εργαζόμενους σπρωγμένη από τα βαθεία αδιέξοδα στα οποία οδηγεί-

ται η οικονομία και από τους αστούς που θίγονται τα συμφέροντά τους και που η ίδια η κυβέρνηση σαν εκπρόσωπος της θα πρέπει να προστατεύσει.

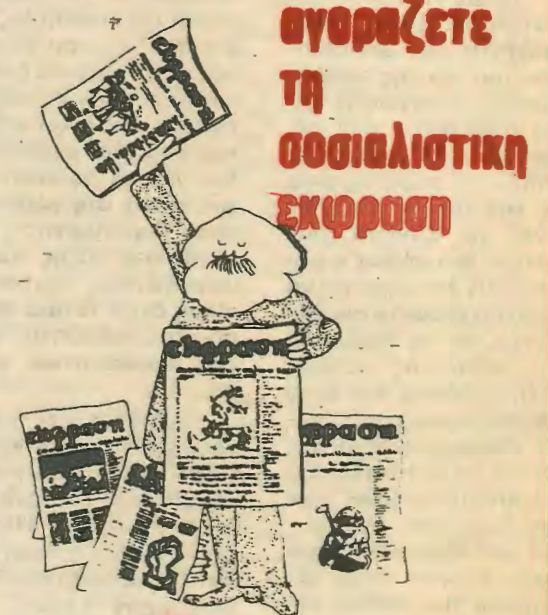
Αναφέρουμε ενδεικτικά ότι το εξωτερικό χρέος πλησίασε τα 600 εκ. λίρες με προοπτική το 1 δισ. λίρες σε 4 χρόνια όπου θα χρειάζονται 200 εκ. λίρες μόνο για εξυπηρέτηση (τόκους και δόσεις) αυτού του χρέους. Το δε εμπορικό ισοζύγιο παρουσίασε έλλειμμα το Α' τετράμηνο του '85 το ύψος ρεκόρ των 200 περίπου εκ. λιρών σαν αποτέλεσμα της πτώσης των εξαγωγών και αύξησης των εισαγωγών.

Βέβαια το αν οι καπιταλιστές και η Κυβέρνηση τους καταφέρουν ή όχι να επιβάλουν τα μέτρα που εδώ και καιρό μεθοδεύουν ενάντια στους εργαζομένους αυτό θα εξαρτηθεί από την ετοιμότητα του εργατικού κινήματος να αντιμετωπίσει την επίθεση.

Σήμερα το εργατικό κίνημα είναι πανίσχυρο σε αριθμούς αλλά και οργάνωση περισσότερο από ποτέ άλλοτε στην ιστορία του. Αυτό που χρειάζεται είναι ένα αγωνιστικό πρόγραμμα

δράσης που θα ενθουσιάζει και θα κινητοποιεί τις εκατοντάδες χιλιάδες των εργαζομένων για να αποκρούσουν την επίθεση.

Μάζος

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:

Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα

Εσωτερικό: £4.00

Εξωτερικό:

Ευρώπη: £6.00

Αμερική: £8.00

Αυστραλία: £10.00